

Sempé/Goscinnny

nhóc Nicolas



sempé.



NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Nhóc Nicolas

Sempé/Goscinnny

nhóc Nicolas



sempé.



NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Tác giả: René Goscinny & Jean-Jacque Sempé

Dịch: Trác Phong

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn

Liên kết xuất bản và phát hành:

Công ty Văn Hóa và Truyền Thông Nhã Nam

Type: lieucaoc, coclun, thành

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook -

www.dtv-ebook.com

MỤC LỤC

Một kỷ niệm mà ta sẽ nâng niu -
lieuca

Các chàng cao bồi-*lieuca*

Thầy Nước Lèo-*lieuca*

Bóng đá-*lieuca*

Chúng tôi đón ông thanh tra-*lieuca*

Rex-*thành*

Djodjo-*lieuca*

Một bó hoa hết sảy-*coclun*

Sổ liên lạc-*lieuca*

Louisette-*coclun*

Chúng tôi diễn tập đón bộ trưởng-
coclun

Tôi hút thuốc -*coclun*

Thằng Ngón Cái-*coclun*

Cái xe đạp-*coclun*

Tôi ôm-*coclun*

Một phen chơi thỏa thích-*coclun*

Tôi đến chơi nhà thằng Agnan-*coclun*

Ông Bordenave không thích trời nắng-
coclun

Tôi bỏ nhà ra đi-*coclun*

Một kỷ niệm mà ta sẽ nâng niu

Sáng nay, tất cả chúng tôi khi đến trường đều rất khoái, bởi vì chúng tôi sẽ chụp chung cả lớp một bức ảnh mà với chúng tôi sẽ là một kỷ niệm rồi đây chúng tôi sẽ nâng niu suốt cả cuộc đời, như lời cô giáo đã nói với chúng tôi. Cô cũng nói chúng tôi khi đến lớp người phải sạch sẽ và đầu tóc phải gọn gàng.

Với cái đầu bôi đầy sáp bóng tóc, tôi bước vào sân trường. Tất cả các bạn đã có mặt ở đó và cô giáo đang trách mắng thằng Geoffroy đến mà lại mặc trang phục người sao Hỏa. Thằng Geoffroy có một ông bố rất giàu luôn mua cho nó tất cả mọi thứ đồ chơi mà nó thích.

Geoffroy nói với cô giáo rằng nó nhất định chỉ muốn chụp ảnh trong trang phục người sao Hỏa và rằng nếu không thì nó sẽ bỏ đi.

Bác thợ ảnh cũng có ở đó, cùng với máy ảnh của bác ấy, và cô giáo nói bác ấy phải nhanh nhanh lên, nếu không thì chúng tôi sẽ lỡ mất tiết số học. Agnan, cái thằng luôn đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, nói rằng nếu không học số học thì thật đáng tiếc, bởi vì nó rất thích số học và rằng nó đã giải hết tất cả bài tập. Eudes, một đứa rất khỏe, muốn đấm cho thằng Agnan một quả vào mũi, nhưng Agnan lại đeo kính cho nên không phải bất kỳ lúc nào muốn đấm nó cũng được. Cô giáo bắt đầu hét lên rằng chúng

tôi khó chịu quá thể và rằng nếu chúng tôi cứ thế này thì sẽ không có ảnh iếc gì hết và cả lớp sẽ vào học luôn. Thế là bác thợ ảnh bèn nói: “Thôi nào, thôi nào, thôi nào, bình tĩnh, bình tĩnh. Tôi biết cách phải nói chuyện với bọn trẻ thế nào, tất cả đâu sẽ vào đấy ngay thôi.”

Bác thợ ảnh quyết định là chúng tôi sẽ phải xếp thành ba hàng; hàng đầu tiên sẽ ngồi sát đất, hàng thứ hai sẽ đứng xung quanh cô giáo còn cô thì ngồi trên một cái ghế, và hàng thứ ba thì đứng trên những cái hòm. Bác thợ ảnh đúng là có những sáng kiến rất hay.

Những cái hòm thì chúng tôi phải đi kiếm trong nhà kho của trường. Chúng tôi chơi thích cực, bởi vì trong nhà kho

chẳng sáng mấy và thằng Rufus thì trùm một cái túi cũ lên đầu và nó hú lên: “Hú! Tao là con ma đây.” Thế rồi, chúng tôi thấy cô giáo tới. Cô có vẻ không hài lòng, vậy nên chúng tôi nhanh chóng khuôn hòm đi. Đứa duy nhất vẫn ở lại, là thằng Rufus. Túi trùm kín đầu, nó không biết chuyện gì xảy ra và nó tiếp tục hú lên: “Hú! Tao là con ma đây,” và chính cô giáo đã lật cái túi trên đầu nó ra. Thằng Rufus ngạc nhiên kinh lắm.

Trở lại sân trường, cô giáo buông tai thằng Rufus và cô vỗ tay đánh bộp vào trán. “Nhưng mà các em đen sì hết thế này,” cô nói. Đúng thế thật, trong khi làm trò ở trong nhà kho, chúng tôi đều hơi bần một tí. Cô giáo không hài lòng,

nhưng bác thợ ảnh nói với cô rằng không sao đâu, chúng tôi vẫn còn thời gian để rửa ráy trong khi bác ấy xếp hòm và kê ghế để chụp ảnh. Trừ Agnan, thằng duy nhất có cái mặt sạch, với cả thằng Geoffroy, bởi vì đầu nó vẫn ở trong cái mũ sao Hỏa, trông giống hệt một cái liễn. “Cô thấy chưa, thằng Geoffroy nói với cô giáo, nếu tất cả chúng nó đều mặc giống như em, thì đã làm gì có chuyện.” Tôi thấy rõ là cô giáo muốn kéo tai thằng Geoffroy lắm, nhưng mà cái liễn chẳng có chỗ nào để cầm. Đúng là thủ đoạn rất khá, cái bộ trang phục sao Hỏa này!

Chúng tôi trở lại sau khi đã rửa ráy và chải chuốt. Cả bọn có hơi bị ướt một tí, nhưng bác thợ ảnh nói chả làm sao cả,

trong ảnh thì chẳng ai nhận ra điều đó.

“Được rồi, bác thợ ảnh nói với chúng tôi, các cháu có muốn làm cô giáo vui lòng không nào?” Chúng tôi trả lời rằng có, bởi vì chúng tôi rất yêu cô giáo, khi mà chúng tôi không khiến cô nổi giận thì cô hiền kinh lắm. “Vậy thì, bác thợ ảnh nói, các cháu hãy ngoan ngoãn đến chỗ của mình để chụp ảnh. Các cháu lớn đứng lên trên hòm, các cháu trung bình đứng không, các cháu nhỏ ngồi xuống.” Chúng tôi đi vào chỗ và bác thợ ảnh giảng giải với cô giáo rằng đối với lũ trẻ ta có thể có được tất cả mọi thứ miễn là ta kiên nhẫn, nhưng cô giáo không thể nghe bác ấy được đến cùng. Cô phải đến tách chúng tôi ra, bởi vì tất cả chúng tôi

đều muốn đứng lên trên hòm.

“Chỉ có một mình tao là lớn ở đây thôi!” thằng Eudes hét lên và nó đẩy tất cả những đứa muốn trèo lên hòm. Vì thằng Geoffroy cứ ngoan cố, Eudes đã đâm cho nó một quả vào cái liễn và nó có vẻ bị đau ghê. Cả lũ đã phải xúm lại để loou cái liễn bị kẹt của thằng Geoffroy ra.

Cô giáo nói rằng cô cảnh báo lần này là lần cuối cùng, sau đây thì cứ việc học số học, vì vậy chúng tôi tự nhủ phải giữ trật tự và chúng tôi bắt đầu đi vào chỗ. Thằng Geoffroy tiến lại bác thợ ảnh: “Máy ảnh của bác là cái gì vậy?” nó hỏi. Bác thợ ảnh cười và nói: “Đó là một cái hộp từ đó sắp sửa bay ra một con chim

nhỏ, anh bạn ạ. – Máy của bác cũ rồi, thằng Geoffroy nói, bố cháu đã cho cháu một cái có cả chắn-mặt-trời, ông kính ngắm gần, ông kính ngắm xa, và dĩ nhiên, các kính lọc...” Bác thợ ảnh có vẻ ngạc nhiên, bác ta ngừng cười và bác ta bảo Geoffroy quay trở về chỗ. “Ít ra thì bác cũng phải có một cái đo sáng điện tử chứ?” Geoffroy hỏi. “Đây là lần cuối cùng đây, quay về chỗ của cháu đi!” bác thợ ảnh hét lên, bác ta, đột nhiên, lại có vẻ kích động.

Tất cả đều đã vào đây. Tôi thì ngồi sát đất, cạnh thằng Alceste. Alceste là bạn tôi, nó rất béo và ăn luôn mồm. Nó đang cắn một miếng bánh mì quét mứt và bác thợ ảnh bảo nó đừng ăn nữa, nhưng

thằng Alceste trả lời rằng nó cần phải bồi bổ người nó chứ. “Bỏ cái miếng bánh ấy ngay!” cô giáo ngồi ngay đằng sau thằng Alceste hét lên. Điều đó khiến thằng Alceste ngạc nhiên đến nỗi nó đánh rơi miếng bánh quét vào áo sơ mi của nó. “Thôi dứt rồi,” Alceste vừa nói vừa cố lau vết mứt bằng miếng bánh. Cô giáo bảo vẫn còn một việc nữa phải làm, đây là phải để thằng Alceste xuống hàng cuối cùng để không ai thấy vết bẩn trên áo sơ mi của nó nữa. “Eudes, cô giáo nói, em hãy nhường chỗ cho bạn nào. – Nó không phải là bạn của em, Eudes nói, nó sẽ không được chỗ của em đâu, và nó chỉ việc quay lưng lại chụp là xong, như vậy cũng không ai nhìn thấy vết bẩn và cái

mặt phèn phẹt của nó.” Cô giáo rất tức giận và cô đã phạt thằng Eudes phải chia động từ: “Tôi không được từ chối việc nhường chỗ cho một người bạn đã làm dây bánh quét mứt lên áo sơ mi.” Eudes không nói gì, nó bước từ trên hòm xuống và nó đi lên hàng đầu, trong khi thằng Alceste thì đi xuống hàng cuối. Việc này cũng hơi lộn xộn một tí, nhất là khi Eudes đi ngang qua Alceste và đâm cho nó một quả vào mũi. Alceste muốn đá cho Eudes một cú, nhưng Eudes né được, cái thằng này nó nhanh lắm, và thằng Agnan phải nhận cú đá đó, may thay, đúng vào chỗ không có kính. Nhưng cái đó thì chẳng ngăn cản thằng Agnan bắt đầu khóc lóc và rú lên rằng nó không

nhìn được nữa, rằng chẳng ai yêu nó sắt, và rằng nó muốn chết đi. Cô giáo vỗ về nó, hỉ mũi cho nó, chải lại đầu cho nó và phạt Alceste, thằng này sẽ phải viết một trăm lần: “Tôi không được đánh một người bạn chẳng hề gây lộn với tôi và còn phải đeo kính.” “Thế mới phải chứ,” thằng Agnan nói. Vậy là, cô giáo cũng lại bắt nó chép phải chép phạt luôn. Agnan ngạc nhiên đến nỗi nó thậm chí không cả khóc. Cô giáo thật kỳ lạ bắt đầu phạt một loạt, và cả lũ đã có hàng đông dòng để mà chép, rồi cuối cùng, cô giáo nói với chúng tôi: “Bây giờ, các em nhất định phải giữ trật tự. Nếu các em ngoan, cô sẽ xóa tất cả các án phạt đi. Vì thế, các em hãy tạo dáng nào, cười lên nào và bác

đây sẽ chụp cho chúng ta một bức ảnh đẹp!” Vì chúng tôi không muốn làm cô giáo buồn lòng, chúng tôi vâng lời. Chúng tôi tất cả đều cười và tạo dáng.

Nhưng cái kỷ niệm mà chúng tôi sẽ nâng niu suốt cả cuộc đời, thì xong bém rồi, bởi vì chúng tôi nhận ra bác thợ ảnh đã không còn ở đó nữa. Bác ta đã đi mất, chẳng nói một lời.

Các chàng cao bồi

Chiều nay tôi mời bọn bạn đến nhà chơi trò cao bồi. Bọn chúng đến cùng với tất cả những đồ lễ của mình. Thằng Rufus mang một bộ sưu tập vũ khí của cảnh sát mà bố nó đã cho nó với mũ kê pi, còng tay, súng lục, gậy ba toong màu trắng, và một cái còi thổi nẩy hột; thằng

Eudes mang một cái mũ hướng đạo sinh cũ của ông nó và một cái thắt lưng có hàng đồng vỏ đạn gỗ và hai cái bao đựng những khẩu súng lục kinh khủng có báng xương đúng như kiểu xương của cái hộp đựng phấn mà bố đã mua cho mẹ sau khi bố mẹ cãi nhau vì món thịt quay bị chín quá nhưng mẹ lại nói là tại bố vì bố đã về muộn. Alceste thì đã thành tên Da Đỏ, nó có một cái rìu gỗ và những cái lông vũ ở trên đầu, trông nó giống như một con gà to đùng; Geoffroy, cái thằng rất mê cái trang và có một ông bố rất giàu vẫn cho nó tất cả những thứ nó muốn, thì ăn mặc hoàn toàn là cao bồi, với một cái quần dài bằng da cừu, một gi lê da, một sơ mi kẻ ca rô, một cái mũ rộng vành,

những khẩu súng lục có hạt nổ, những cái đinh thúc ngựa có mũi kinh khủng. Còn tôi, tôi có một cái mặt nạ đen mà tôi được tặng vào dịp lễ Thứ Ba-Béo, một khẩu súng bắn tên và một cái khăn mùi soa đỏ quấn quanh cổ vốn là cái khăn quàng cũ của mẹ. Cả lũ đều hết sảy!

Chúng tôi đang ở ngoài vườn và mẹ nói với chúng tôi rằng khi đến bữa quà chiều thì mẹ sẽ gọi. “Được rồi, tôi nói, bây giờ thế này, tao là một chàng trai trẻ và tao có một con ngựa trắng còn chúng mày, chúng mày là bọn cướp, nhưng cuối cùng thì tao thắng.” Những đứa khác không đồng ý, và đây là chuyện rất khó chịu, khi mà chơi một mình, thì chẳng thích tí nào, thế nhưng khi không chơi

một mình, thì bọn khác lại gây ra hàng đồng thứ cãi vã. “Tại sao tao lại không phải là chàng trai trẻ chứ, thằng Eudes hỏi, hơn nữa, tại sao tao cũng lại không có một con ngựa trắng? - Với cái mặt như của mày, thì mày không thể là chàng trai trẻ được,” thằng Alceste nói. “Mày, thằng Da đỏ, im mồm đi không tao đá cho mày một phát vào phao câu bây giờ!” Eudes nói, nó là thằng rất khỏe và rất thích đâm vào mũi bạn bè nên mộ cú đá vào phao câu thật khiến tôi ngạc nhiên, mặc dù đúng là thằng Alceste trông giống một con gà to đùng. “Kiểu gì đi nữa, thằng Rufus nói, thì tao cũng sẽ là cảnh sát trưởng. - Cảnh sát trưởng? thằng Geoffroy nói. Mày đã thấy ở đâu có cảnh

sát trưởng đội mũ kê pi chưa, mày làm tao phì cười!” A, cái này thì thằng Rufus thấy phật ý, bố của nó là một cảnh sát. “Bố tao, nó nói, ông ấy luôn đội một cái mũ kê pi và ông ấy không làm ai phì cười cả! – Ông ta sẽ làm tất cả mọi người phì cười nếu ông ta ăn mặc như vậy ở Texas”, thằng Geoffroy nói và Rufus cho nó một cái tát, thế là, Geoffroy rút từ trong bao ra một khẩu súng lục và nó nói: “Mày sẽ hối tiếc về điều này, Joe à!” và Rufus lại cho nó một cái tát nữa và Geoffroy ngã xuống đất trong khi bắn pằng! với khẩu súng của nó; vậy là thằng Rufus áp hai tay vào bụng của nó, và nó làm đủ mọi loại điệu bộ và nó vừa ngã xuống vừa nói: “Mày đã hạ được tao, đồ

bất lương, nhưng tao sẽ trả thù!”

Còn tôi thì phi nước đại ở trong vườn vừa phi vừa phát đôm đốp vào quần đùi để phi nhanh hơn và thằng Eudes tiến lại gần. “Xuống ngựa ngay, nó nói. Con ngựa trắng là của tao! – Không hề, thưa mày, tôi nói với nó, đây là tao ở nhà tao và con ngựa trắng, chính là của tao”, và thằng Eudes đã đấm một phát vào mũi tôi. Rufus rúc tướng lên một hồi còi nầy hột. “Mày là thằng ăn cắp ngựa, nó nói với thằng Eudes, và ở Kansas City, bọn ăn cắp ngựa bị treo cổ hết!” Thế là Alceste chạy đến và nó nói: “Đợi tí, Cảnh sát trưởng, mày không thể treo cổ nó, mà là tao! – Ai bảo mày thế, đồ gà qué?” thằng Rufus hỏi. Alceste, mặc dù

không thích ầu đả lắm, đã lấy cái rìu gỗ và cầm cán, bóp! nó đã đập một cú vào đầu thằng Rufus, cái thằng hoàn toàn bị bất ngờ. Cũng may trên đầu nó còn cái mũ kê pi. “Mũ kê pi của tao! Mày làm hỏng mũ kê pi của tao!” thằng Rufus hét lên và đuổi theo Alceste, trong khi đó tôi lại phi nước đại quanh vườn một lần nữa.

“Ê, bọn mày, thằng Eudes nói, dừng lại! Tao có một ý. Bọn mình sẽ là những người tốt còn thằng Alceste là bộ tộc Da đỏ và nó cố gắng bắt sống bọn mình và rồi nó bắt được một tù binh, nhưng bọn mình sẽ đến và bọn mình giải cứu tù binh và rồi Alceste chịu thua!” Tất cả chúng tôi đều ủng hộ cái ý kiến thật sự rất hay

này nhưng Alceste lại không đồng ý. “Tại sao tao phải làm Da đỏ?” thằng Alceste nói. “Bởi vì mày có lông vũ trên đầu, thằng đàn! Geoffroy nói, hơn nữa nếu mày không thích làm, thì mày đừng chơi nữa, thật sự đây mày đã làm bọn tao bức cả mình! - Được rồi, đã như thế, tao không chơi nữa”, Alceste nói và nó ra một góc để dỗi và ăn một cái bánh mì nhỏ quét sô cô la mà nó để ở trong túi. “Cần phải để cho nó chơi, Eudes nói, nó là thằng Da đỏ duy nhất của bọn mình, mặt khác, nếu nó mà không chơi, tao sẽ vật lông nó!” Alceste bèn nói được, nó chơi cũng được, nhưng với điều kiện dứt khoát phải là một Da đỏ tốt. “Đồng ý, đồng ý, Geoffroy nói, mày có thể là

ngược lại cũng chẳng sao! - Thế còn tù binh, sẽ là ai đây? Tôi hỏi. - À, sẽ là Geoffroy, thằng Eudes nói, bọn mình sẽ dùng dây trói nó vào cây vải. - Đâu dễ thế được? thằng Geoffroy hỏi, tại sao lại là tao? Tao không thể nào là tù binh được, tao ăn mặc chỉnh tề nhất cả bọn! - Thì sao nào? Eudes trả lời, thế tao vẫn có một con ngựa trắng đấy mà tao có từ chối không chơi đâu nào! - Con ngựa trắng là của tao!" tôi nói. Thằng Eudes rất tức, nó nói con ngựa trắng là của nó và rằng nếu tôi không vừa ý thì nó sẽ cho tôi một quả nữa vào mũi. "Cứ thử xem!" tôi nói và nó đã đâm liền. "Chớ động đây, Oklahoma Kid!" Geoffroy kêu lên và nó vẩy súng lia lịa khắp nơi; Rufus thì

rúc còi nẩy hột và nói: “Nào, tao là cảnh sát trưởng đây, nào, tao bắt tất cả chúng mày!” và Alceste vừa đập một nhát rìu lên mũ kê pi của Rufus vừa nói bắt thằng này làm tù binh và Rufus rất tức bởi vì cái còi nẩy hột của nó đã bị rơi lẫn vào trong cỏ, còn tôi thì khóc và tôi nói với thằng Eudes rằng đây là nhà tao và tao không muốn nhìn thấy mặt mày nữa; cả bọn hét toáng lên, đúng là hết sảy, cả bọn chơi vui quá, thật kinh khủng.

Thế rồi, bố từ trong nhà đi ra. Vẻ không hài lòng. “Thế nào các cháu, tại sao lại làm inh ỏi lên thế này, các cháu không biết chơi đùa thế nào cho tử tế hay sao? – Chú ơi, tại thằng Geoffroy đấy ạ, tại nó không muốn làm tù binh!” thằng

Eudes nói. “Mày muốn tay tao vả vào mặt mày không hử?” Geoffroy nói và bọn chúng bắt đầu ẩu đả, nhưng bố đã tách chúng ra. “Thôi nào các cháu, chú sẽ chỉ cho các cháu cách chơi như thế nào. Chú sẽ làm tù binh cho!” Chúng tôi khoái kinh lên được. Bố tôi hay thế chứ! Chúng tôi trói bố vào gốc cây bằng dây vải và chúng tôi vừa mới trói xong thì đã thấy ông Blédurt nhảy qua hàng rào khu vườn.

Ông Blédurt là hàng xóm của chúng tôi, rất thích chọc tức bố. “Tôi cũng muốn chơi, tôi sẽ là Thủ-Lĩnh-Bò-Đứng! - Biến đi Blédurt! Có ai triệu anh đến đâu!” Ông Blédurt thật là tuyệt, ông ấy đứng trước bố hai tay khoanh lại và ông ấy nói: “Sao cái mặt thì tái cái lưỡi thì

dại đi kìa!” Bố cố gắng kinh khủng để thoát ra khỏi cái cây và ông Blédurt bắt đầu vừa nhảy xung quanh cái cây vừa hú vừa hét. Chúng tôi rất muốn đứng lại để xem bố và ông Blédurt đùa cợt và làm trò nhưng mà không thể được bởi vì mẹ đã gọi vào ăn quà chiều và sau đó cả bọn lên phòng tôi để chơi tàu điện. Điều tôi không ngờ là bố lại thích chơi trò cao bồi đến thế. Khi chúng tôi đi xuống, trời đã tối rồi, ông Blédurt đã đi đâu mất, nhưng bố vẫn dính vào cái cây mà kêu gào và làm đủ thứ điệu bộ.

Biết cách chơi một mình mà vẫn vui như thế đúng là hết sảy!

Thầy Nước Lèo

Hôm nay cô giáo vắng mặt ở trường.

Chúng tôi đang xếp hàng ở sân để vào lớp thì thầy giám thị nói với chúng tôi: “Cô giáo các em hôm nay bị ốm.”

Thế rồi, ông Dubon, tức thầy giám thị, dẫn chúng tôi vào lớp. Khi thầy giám thị không có mặt ở đó, dĩ nhiên là chúng tôi lại gọi thầy là Nước Lèo. Cả bọn gọi thầy như vậy, bởi vì thầy này lúc nào cũng nói: “Hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây”, thế mà trong nước lèo thì có đầy những mắt là mắt. Tôi đầu tiên cũng không hiểu ra ngay đâu, chính là mấy đứa lớp lớn giải thích cho tôi như vậy. Thầy Nước Lèo có bộ ria mép to và thầy lúc nào cũng phạt, với thầy ấy, thì đừng có dại mà đùa cợt. Chính vì thế mà chúng tôi thấy bức mình là thầy ấy lại đến trông

lớp, nhưng may thay, khi vào đến trong lớp, thầy nói với chúng tôi: “Tôi không thể ở lại với các em được, tôi phải làm việc với thầy hiệu trưởng, vì thế hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây và hứa với tôi là phải ngoan.” Hàng đồng mắt chúng tôi nhìn vào hai mắt của thầy và chúng tôi hứa. Đẳng nào cũng vậy, ngoan thì chúng tôi lúc nào mà chả ngoan.

Nhưng thầy thì có vẻ rất nghi ngờ, thầy Nước Lèo ấy, thế là thầy hỏi ai là học sinh giỏi nhất lớp này. “Là em thừa thầy!” thằng Agnan nói, tự hào ra mặt. Đúng thế thật, Agnan là thằng đứng đầu lớp, và cũng là cục cưng của cô giáo và chúng tôi không thích nó lắm, nhưng cả bọn không phải lúc nào muốn đả nó cũng

được, bởi vì cái kính của nó. “Được rồi, thầy Nước Lèo nói, em sẽ lên ngồi chỗ cô giáo và em sẽ trông chừng tất cả các bạn em. Thầy thỉnh thoảng sẽ đến xem mọi thứ thế nào. Các em hãy ôn bài đi.” Agnan, mãn nguyện hết sức, đi lên chỗ ngồi của cô giáo và thầy Nước Lèo đi ra.

“Được rồi, thằng Agnan nói, chúng ta sẽ có giờ số học, cả lớp hãy giở vở ra, chúng ta sẽ làm một bài toán. – Mà có bị điên không đấy?” thằng Clotaire hỏi. “Cậu Clotaire, hãy im đi!” Agnan hét lên, nó có vẻ như đang tự coi nó là cô giáo. “Mày thử đến đây nói lại xem nào, nếu mày còn là đàn ông!” Clotaire nói và cánh cửa lớp bỗng mở toang ra và chúng tôi thấy thầy Nước Lèo bước vào, vẻ rất

hài lòng. “Á à! thầy ấy nói. Tôi đã ở đằng sau cửa lớp để nghe. Cậu, cậu kia kia, hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây!” Clotaire nhìn, nhưng chắc nó nhìn thấy thứ mà nó không thích thú gì. “Cậu sẽ chia cho tôi động từ: tôi không được thô lỗ với người bạn đang có nhiệm vụ trông chừng toi và muốn tôi làm bài tập số học.” Sau khi nói thế, thầy Nước Lèo đi ra, nhưng thầy cam đoan với chúng tôi là sẽ quay lại.

Thằng Joachim tự đề xuất sẽ rình thầy giám thị ở ngay cửa, tất cả chúng tôi đều nhất trí, trừ thằng Agnan thì hét lên: “Joachim, về chỗ của cậu ngay!” Joachim thè lưỡi ra với thằng Agnan, rồi nó ngồi trước cánh cửa và bắt đầu nhòm

qua lỗ khóa. “Có ai không hả, Joachim?”
thằng Clotaire hỏi. Joachim trả lời rằng
nó không nhìn thấy gì cả. Vậy là Clotaire
đứng lên và nó nói nó sẽ lên bắt thằng
Agnan phải ăn quyển sách số học của nó,
thật là một ý tưởng kỳ lạ, nhưng thằng
Agnan thì chẳng thích tẹo nào liền hét
lên: “Không! Tao còn có kính đây! –
Mày sẽ ăn cả kính nữa!” Clotaire nói,
cái thằng đã kiên quyết cứ muốn Agnan
phải ăn một cái gì đó. Nhưng Geoffroy
đã nói rằng không nên mất thời gian vào
những chuyện ngu ngốc nữa, tốt nhất là
chúng ta chơi bóng đi. “Thế còn bài tập
thì sao đây?” Agnan chắt vắn, nó có vẻ
không hài lòng, nhưng chúng tôi thì chẳng
thèm để ý và chúng tôi bắt đầu chuyện

qua chuy^ền lại và đ^ứng là chơi ở giữa các băng ghế thì thích cực. Khi nào tôi lớn, tôi sẽ mua h^ản một lớp học, chỉ để chơi thôi cho mà xem. Thế rồi, chúng tôi thấy Joachim ngã ng^òi dưới đất hay tay ôm lấy mũi. Đó là do thầy Nước Lèo vừa mở cánh cửa và Joachim đã không nhìn thấy thầy ấy đến. “Em làm sao vậy?” thầy Nước Lèo hết sức ngạc nhiên hỏi, nhưng Joachim không trả lời, nó chỉ ái ui, ái ui, và chỉ có thể mà thôi, vậy là thầy Nước Lèo bế nó lên và đưa nó ra ngoài. Chúng tôi nh^ật quả bóng lại và chúng tôi quay về chỗ của mình.

Khi thầy Nước Lèo quay lại cùng với Joachim có cái mũi sưng t^ứng lên, thầy

nói với chúng tôi rằng thầy bắt đầu phát chán lên rồi và rằng nếu cứ tiếp tục thế này, ta sẽ nhận được cái ta khắc phải nhận. “Tại sao các em không noi theo gương bạn Agnan của các em kia? Thầy hỏi, em ấy sao lại ngoan thế.” Và thầy Nước Lèo ra đi. Chúng tôi hỏi Joachim xem nó bị làm sao vậy và nó trả lời chúng tôi rằng nó đã bị ngu gậy vì cứ cố nhìn qua lỗ khóa.

“Một người nông dân đi ra chợ, thằng Agnan nói, trong một cái làn, có hai tám quả trứng giá năm trăm franc một tá... - Chính là tại mày mà tao bị sung mũi, Joachim nói. - Ồ đúng! thằng Clotaire nói, chúng mình sẽ bắt nó ăn quyển sách số học của nó, với cả người nông dân, cả

trúng và cả kính nữa!” Thế là thằng Agnan bắt đầu khóc ầm lên. Nó nói với chúng tôi rằng chúng tôi là những kẻ độc ác và rằng nó sẽ đi mách bố mẹ nó và rằng bọn họ sẽ làm chúng tôi bị đuổi học hết và thầy Nước Lèo mở toang cửa ra. Chúng tôi tất cả lại ngồi vào chỗ của mình và không nói gì hết và thầy Nước Lèo nhìn thằng Agnan cứ ngồi khóc lóc một mình trên bàn cô giáo. “Thế nào thế nhỉ, thầy Nước Lèo cất tiếng, bây giờ thì lại đến lượt cậu phá quấy hả? Các cậu làm tôi điên lên mất! Mỗi một lần tôi đến, y rằng lại có một cậu khác giở trò! Hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây, không trừ một ai! Nếu tôi trở lại thêm một lần nữa mà tôi thấy có gì bất bình thường, tôi

sẽ nghiêm trị!” và thầy ấy lại đi nữa. Chúng tôi bèn tự bảo nhau rằng bay giờ không phải lúc giờ trò được nữa đâu, bởi vì thầy giám thị, một khi đã tức lên, thì thầy ấy sẽ phạt kinh khủng lắm. Chúng tôi không hề động đậy, chúng tôi chỉ nghe thấy tiếng Agnan sụt sịt mũi và tiếng nhai của Alceste, cái thằng lúc nào cũng ăn luôn mồm. Thế rồi, chúng tôi nghe thấy một tiếng động nhẹ ở cánh cửa. Chúng tôi nhìn thấy núm cửa xoay rất nhẹ rồi cánh cửa bắt đầu mở ra từng tí một và kêu cọt kẹt. Cả lũ chúng tôi đều nhìn và thậm chí còn nín thở, ngay cả thằng Alceste cũng ngừng nhai. Và rồi, đột nhiên, có đứa nào đó kêu lên: “Đích thị là thầy Nước Lèo đây!” Cánh cửa mở

toang và thầy Nước Lèo bước vào, đổ lù cả người. “Ai vừa nói xong?” thầy ấy hỏi. “Chính là Nicolas đấy ạ!” thằng Agnan nói. “Không đúng, đồ dối trá bản thủ!” và đúng là điều đó không hề đúng, cái đứa nói như thế, chúng là thằng Rufus. “Đúng là mày! Đúng là mày! Đúng là mày!” thằng Agnan kêu lên và nó bắt đầu khóc lóc. “Cậu sẽ bị giữ lại trường!” thầy Nước Lèo nói với tôi. Thế là tôi bắt đầu khóc ầm lên, tôi nói rằng thế thì thật là không công bằng và rằng tôi sẽ bỏ học và rằng người ta sẽ tha hồ mà hối tiếc. “Không phải là nó đâu, thưa thầy, chính là Agnan đã nói Nước Lèo đấy ạ!” Rufus kêu lên. “Không phải tao nói Nước Lèo!” thằng Agnan hét lên.

“Mày nói Nước Lèo, tao nghe thấy mày nói Nước Lèo, rõ mồn một, Nước Lèo! – Thôi, đã vậy thì cứ vậy, thầy Nước Lèo nói, tất cả các em sẽ phải ở lại hết!”

“Tại sao lại là em chứ? thằng Alceste chết vẫn. Em đâu có nói Nước Lèo đâu!”

“Tôi không muốn nghe cái biệt hiệu dị hợm ấy nữa, tất cả đã rõ chưa?” thầy Nước Lèo quát lên, thầy có vẻ đã bị kích động kỳ lạ. “Em không thể bị giữ lại được!” Agnan hét lên và nó vừa lặn bụng ra đất vừa khóc lóc và nó cứ nấc lên và nó đỏ gien hết cả người lên rồi lại xanh nhợt đi. Cả lớp, hết thầy đều kêu gào hoặc khóc lóc và tôi tin rằng thầy Nước Lèo chắc cũng sắp như vậy rồi, khi mà thầy Hiệu trưởng bước vào. “Có chuyện

gì vậy hả thầy Nước... à thầy Dubon?" thầy Hiệu trưởng hỏi. "Tôi không biết nữa, thưa thầy Hiệu trưởng, thầy Nước Lèo đáp, có một em lăn đùng ra đất, một em khác thì chảy máu mũi khi tôi mở cửa, số còn lại thì hú hét, tôi chưa bao giờ gặp trường hợp thế này! Chưa bao giờ!" rồi thầy Nước Lèo đưa hai tay lên vò đầu và ria mép của thầy động đậy tứ phía.

Ngày hôm sau, cô giáo đã trở lại, nhưng thầy Nước Lèo thì vắng mặt.

Bóng đá

Thằng Alceste đã hẹn chúng tôi, cả một đồng bạn bè trong lớp, là chiều hôm nay ra bãi đất hoang, cũng chẳng cách xa nhà lắm. Alceste là bạn tôi, nó to béo, nó

rất thích ăn, và nó đã đứng ra hẹn bởi vì bố nó đã cho nó một quả bóng đá mới cứng và chúng tôi sẽ chơi một trận kinh khủng. Cái thằng rất là hay, Alceste ấy.

Chúng tôi có mặt trên bãi đất hoang vào ba giờ chiều, có mười tám thằng cả thầy. Cần phải quyết định chia đội như thế nào đó, để số cầu thủ hai bên phải bằng nhau.

Về trọng tài, thì rất dễ. Chúng tôi chọn ngay thằng Agnan. Agnan là thằng luôn đứng đầu lớp, chúng tôi không ưa nó lắm, nhưng mà bởi vì nó có kính nên không phải cứ muốn là đá nó được, cái thằng như thế, thì làm trọng tài là phù hợp. Mặt khác, cũng chẳng đội nào muốn nhận thằng Agnan cả, bởi vì nó không

khỏe lắm để chơi thể thao và nó quá là dễ khóc. Còn chuyện mà chúng tôi phải tranh cãi, là lúc thằng Agnan bảo phải đưa cho nó một cái còi. Mà thằng duy nhất có còi là Rufus, vì bố nó là cảnh sát.

“Tao không thể cho mượn cái còi này hột của tao được, thằng Rufus nói, đây là vật kỷ niệm của gia đình.” Chẳng thế nào làm gì được sát. Cuối cùng, chúng tôi quyết định là Agnan sẽ báo cho Rufus và Rufus sẽ tuýt còi thay cho Agnan.

“Thôi nào, có chơi không thì bảo? Tao bắt đầu thấy đói rồi đây!” thằng Alceste kêu lên.

Nhưng tình hình bây giờ lại rắc rối hơn, bởi vì nếu Agnan làm trọng tài, thì

chúng tôi lại có mười bảy cầu thủ, mà như thế chia ra thì thừa một. Rất cuộc, chúng tôi đã nghĩ được một cách: sẽ có một trọng tài biên cầm cờ và sẽ phát cờ mỗi khi bóng đi ra khỏi sân. Và thằng Maixent đã được chọn. Chỉ có một trọng tài biên để trông chừng toàn bộ sân thì không phải là nhiều lắm nhưng thằng Maixent chạy rất nhanh, nó có cặp giò rất dài và gầy ơ là gầy, với đầu gối to bản ơ là bản. Nhưng Maixent thì nó không cần biết, nó chỉ muốn đá bóng thôi, hơn nữa nó cũng chẳng có cờ. Nó rất cuộc cũng chấp nhận làm trọng tài biên nhưng chỉ trong hiệp một thôi. Còn cờ, thì nó sẽ phát cái khăn mùi soa không được sạch lắm của nó, nhưng dĩ nhiên, khi ra khỏi

nhà thì làm sao nó biết được khăn mùi soa của nó sẽ được dùng làm cờ chứ.

“Thế nào, bắt đầu chứ?” Alceste kêu lên.

Sau đó, thì dễ hơn hẳn, chúng tôi chỉ còn cần mười sáu cầu thủ.

Cần phải có một đội trưởng cho mỗi đội. Nhưng cả bọn đứa nào cũng muốn làm đội trưởng. Tất cả, chỉ trừ mỗi thằng Alceste thì muốn bắt gôn, bởi vì nó không thích chạy lắm. Chúng tôi đồng ý ngay, thằng Alceste ấy bắt gôn thì hợp; nó rất to và nó che gôn tốt. Nhưng dẫu sao vẫn còn đến mười lăm đội trưởng và rõ ràng như vậy là thừa quá nhiều.

“Tao là khỏe nhất, Eudes kêu lên, tao phải làm đội trưởng và tao sẽ đâm vào

mũi thẳng nào không đồng ý! - Đội trưởng phải là tao, tao ăn mặc xịn nhất!” thẳng Geoffroy kêu lên, và Eudes đã đâm cho nó một quả vào mũi.

Đúng là thẳng Geoffroy ăn mặc xịn nhất thật, bố nó, một người rất giàu, đã mua cho nó một bộ trang phục cầu thủ bóng đá hoàn chỉnh, với một cái áo kẻ sọc đỏ trắng xanh.

“Nếu không cho tao làm đội trưởng, Rufus hét lên, tao sẽ gọi bố tao và bố tao sẽ cho tất cả bọn mày vào tù!”

Còn tôi, tôi có ý tưởng là sẽ tung một đồng xu lên để quyết định. Nhưng phải tung đến hai đồng bởi vì đồng đầu tiên đã bị rơi mất trong cỏ và chúng tôi không tài nào tìm được. Đồng xu ấy là của

Joachim cho mượn và nó rất tức vì đã bị làm mất; nó bắt đầu đi tìm, mặc dù thằng Geoffroy hứa là bố nó sẽ viết một tấm séc đề đền cho thằng này. Cuối cùng, hai đội trưởng đã được chọn ra: Geoffroy và tôi.

“Thế nào, tao không muốn bị mượn bữa quà chiều đâu đấy, thằng Alceste kêu lên. Đã chơi được chưa?”

Sau đó, còn phải chia đội nữa. Với tất cả mọi đứa thì đều ổn, chỉ trừ có thằng Eudes. Geoffroy và tôi, cả hai đều muốn có Eudes, khi thằng ấy mà có bóng, thì chẳng ai chặn được nó cả. Nó chơi cũng chẳng hay lắm, nhưng mà nó rất uy hiếp. Thằng Joachim rất sung sướng vì nó đã tìm lại được đồng xu, thế là chúng tôi hỏi

mượn nó để chia thắng Eudes, và chúng tôi lại làm mất đồng xu lần nữa. Joachim lại bắt đầu đi tìm, lần này thì bức thực sự, và nhờ rút thăm bằng cọng rơm mà Geoffroy đã có được thắng Eudes. Geoffroy chỉ định thắng này làm thủ môn, nó nói rằng sẽ không có đứa nào dám tiếp cận khung thành nữa và đưa bóng lọt qua lại càng không. Eudes phật ý ngay tức thì. Alceste thì ngồi giữa hai hòn đá đánh dấu gôn và ăn bích quy. Nó có vẻ rất không hài lòng. “Thế nào, đã được chưa, hử?” nó gào lên.

Chúng tôi dàn quân trên sân. Bởi vì mỗi bên chỉ có bảy đứa, trừ thủ môn ra, nên cũng không dễ tí nào. Ở mỗi đội đều bắt đầu có cãi nhau. Có hàng đồng thắng

muốn làm trung phong. Joachim muốn làm hậu vệ phải, nhưng chỉ là tại cái đồng tiền của nó rơi vào chỗ đó và nó muốn vừa chơi vừa tiếp tục tìm tiền.

Bên đội của thằng Geoffroy, mọi việc sắp xếp nhanh hơn hẳn, bởi vì thằng Eudes đã tung ra một đồng các cú đấm và các cầu thủ bắt đầu vừa đi về chỗ của mình vừa xoa mũi mà không phàn nàn gì. Nó đấm mạnh lắm, cái thằng Eudes ấy!

Bên đội của tôi, cả lũ không thể nào thỏa thuận với nhau được, cho tới tận lúc thằng Eudes nói rằng nó cũng sẽ sang đấm vào mũi chúng tôi nữa: thế là, mọi thứ mới đầu vào đấy.

Agnan nói với thằng Rufus: “Tuýt đi!” và thằng Rufus, chơi bên đội của tôi, thôi

cú phát bóng lên. Geoffroy không vừa ý. Nó nói: “Bọn mày ma lạnh quá! Bọn tao bị mặt trời chiếu vào mắt! Không đời nào đội bọn tao phải chơi trên phần sân bất lợi này!”

Còn tôi, tôi trả lời nó rằng nếu mà mặt trời làm nó không hài lòng thì nó cứ việc nhắm mắt lại mà đá, có khi thế còn hay hơn. Thế là chúng tôi lao vào ẩu đả. Thằng Rufus bắt đầu rúc cái còi nẩy hột của nó tướng lên.

“Tao đã ra lệnh thôi còi đâu, thằng Agnan kêu lên, trọng tài là tao cơ mà!” Điều này khiến thằng Rufus khó chịu nên nó nói rằng nó thôi còi không cần phải được thằng Agnan cho phép, rằng nó muốn thổi lúc nào thì thổi, bất kể thế nào.

Và nó bắt đầu thổi còi như một thằng điên. “Mày là đứa độc ác, mày tóm lại chỉ như vậy mà thôi!” thằng Agnan hét lên và nó bắt đầu bật khóc.

“Này, bọn kia!” thằng Alceste cất tiếng gọi từ gôn của nó.

Nhưng chẳng đứa nào nghe cả. Tôi tiếp tục đánh nhau với Geoffroy, tôi xé tan cái áo đỏ trắng xanh đẹp của nó và nó thì nói: “Úi chà! Úi chà! Úi chà! Chả sao hết! Bố tao sẽ lại mua cho tao hàng đồng nữa!” Và nó đá lia lịa vào mắt cá chân của tôi. Rufus thì đuổi theo thằng Agnan đang gào lên: “Tao có kính đây! Tao có kính đây!” Joachim chẳng để ý đến đứa nào hết, nó đang tìm tiền của nó, nhưng mãi nó vẫn chẳng tìm thấy. Còn

thằng Eudes, ở mãi trong gôn cũng đã chán ngấy lên rồi, nó bắt đầu đâm tứ tung vào mũi những đũa nào ở gần nó, có nghĩa là những đũa trong đội của nó. Tất cả bọn đều kêu gào, và chạy. Cả bọn chơi thực sự quá là vui, đúng là hết sảy!

“Dừng lại ngay, bọn mày!” Alceste kêu lên lần nữa.

Thế là thằng Eudes bực mình. “Mày cứ giục phải chơi ngay, nó nói với Alceste, thì đã chơi rồi đấy thôi. Nếu mày muốn nói gì nữa, thì hãy đợi lúc nghỉ giữa hiệp!”

“Giữa hiệp gì mới được? thằng Alceste hỏi. Tao vừa mới phát hiện ra bọn mình làm gì có bóng, tao đã để quên ở nhà mất rồi!”

Chúng tôi đón ông thanh tra

Cô giáo bước vào lớp rất là căng thẳng. “Ông thanh tra đang ở trong trường, cô nói với chúng tôi, cô trông cậy vào việc các em sẽ ngoan và gây được ấn tượng tốt.” Chúng tôi hứa rằng chúng tôi sẽ tự kiểm chế hết sức, mặt khác cô giáo lo lắng là sai lầm, chúng tôi gần như lúc nào cũng ngoan. “Cô báo cho các em, cô giáo nói, đây là một ông thanh tra mới, ông thanh tra cũ thì đã quen với các em, nhưng ông ấy đã về hưu...” Thế rồi cô giáo đưa ra hàng đống rồi hàng đống những khuyến cáo, cô cấm chúng tôi nói khi không được hỏi, không cười nếu không được cô cho phép, cô yêu cầu chúng tôi không được để rơi

bị xuống như lần trước ông thanh tra đến và ông ta đã bị ngã ngựa ra đất, cô yêu cầu Alceste phải ngừng ăn khi có mặt ông thanh tra và cô đã nói với Clotaire, cái thằng luôn đứng bết lớp, không được làm gì để bị chú ý. Đôi lúc tôi tự hỏi chẳng lẽ cô giáo lại coi chúng tôi như những con rối hay sao. Nhưng vì chúng tôi rất yêu cô giáo, chúng tôi đã hứa tất cả những gì cô muốn. Cô giáo nhìn xem lớp học và chúng tôi có sạch sẽ không và cô nói rằng lớp học còn sạch hơn cả một vài đứa trong chúng tôi. Thế rồi cô yêu cầu Agnan, cái thằng luôn đứng đầu lớp và là cục cưng, đi đổ mực vào các lọ mực, phòng khi ông thanh tra muốn chúng tôi phải chép chính tả. Agnan cầm cái

chai mực to và nó bắt đầu đi rót vào các lọ mực ở bàn đầu tiên, chỗ Joachim và Cyrille ngồi, khi có ai đó kêu lên: “Ông thanh tra vào kìa!” thằng Agnan sợ đến nỗi nó đã rót mực tung tóe ra bàn. Đó chỉ là một trò đùa, ông thanh tra vẫn chưa tới và cô giáo rất bức mình. “Tôi nhìn thấy em rồi, Clotaire, cô giáo nói. Chính em là tác giả của trò đùa ngu ngốc này. Đi xuống cuối lớp đứng ngay!” Clotaire bắt đầu kêu khóc, nó nói rằng nếu nó đi xuống cuối lớp đứng, nó sẽ gây chú ý ngay và ông thanh tra sẽ hỏi nó hàng đống câu hỏi và nó thì chẳng biết gì cả và nó sẽ phải bắt đầu khóc ầm lên và chuyện này thật chứ không phải đùa đâu, rằng nó đã nhìn thấy ông thanh tra đi qua

sân cùng với thầy hiệu trưởng rồi, và vì đúng là như vậy thật, cô giáo bèn nói thôi được, riêng lần này thì cho qua. Điều rầy rà là ở chỗ cái bàn đầu tiên bị đổ đầy mực ra, cô giáo bèn nói rằng phải chuyển cái bàn này xuống cuối lớp, ở đó thì sẽ không bị nhìn thấy. Chúng tôi bắt tay vào làm việc và đúng là một việc ra trò, bởi vì phải di chuyển tất cả các bàn học và cả bọn đã vui ới là vui và ông thanh tra bước vào cũng thầy hiệu trưởng.

Chúng tôi không phải đứng lên, bởi vì tất cả chúng tôi đều đang đứng sẵn, và tất cả mọi người đều có vẻ rất ngạc nhiên. “Đây bọn trẻ đây, các... các em cũng hơi nghịch ngợm một tí,” thầy hiệu trưởng

nói. “Tôi hiểu, ông thanh tra nói, hãy ngồi xuống đi các cháu.” Tất cả chúng tôi đều ngồi xuống, và, bởi vì chúng tôi quay ngược bàn của chúng để đổi chỗ, Cyrille và Joachim đã ngồi quay lưng lên bảng. Ông thanh tra nhìn cô giáo và ông ấy hỏi cô phải chăng hai học sinh này chuyên ngồi như vậy. Cô giáo, khi bị hỏi như vậy, đã dần dỗi với thằng Clotaire, nhưng cô không khóc. “Có một sự cố nhỏ...” cô nói. Ông thanh tra có vẻ không vừa ý lắm, ông ấy có bộ lông mày rậm rì, sát đến cả mắt. “Cần phải có một chút quy tắc chứ, ông ấy nói. Thôi nào, các cháu, hãy kê cái bàn này cho đúng chiều.” Tất cả chúng tôi đứng lên và ông thanh tra đã kêu lên: “Không phải tất cả:

chỉ hai cháu thôi!” Cyrille và Joachim quay cái bàn lại và ngồi xuống. Ông thanh tra nở một nụ cười và ông ấy áp hai bàn tay xuống bàn. “Được rồi, ông ấy nói, trước khi bác đến đây thì các cháu đang làm gì? – Chúng cháu chuyển bàn ạ,” Cyrille trả lời. “Đừng có nói đến cái bàn ấy nữa! ông thanh tra kêu lên, bỗng có vẻ rất căng thẳng. Thế trước tiên, tại sao các cháu lại đổi chỗ cái bàn mới được? - Tại vì mực ạ”, Joachim nói. “Mực?” ông thanh tra hỏi và ông ấy nhìn hai bàn tay mình đã xanh lét. Ông thanh tra thở dài rõ to và ông ấy rút khăn mùi soa ra lau các ngón tay.

Tất cả chúng tôi đều thấy ông thanh tra, cô giáo và thầy hiệu trưởng không có

vẽ gì là đùa cợt cả. Chúng tôi quyết định sẽ ngoan ra ngoan.

“Tôi thấy, chúng ta cũng có một vài phiền phức về kỷ luật đấy, ông thanh tra nói với cô giáo, cần phải áp dụng một chút kỹ thuật tâm lý sơ cấp”, và rồi, ông ấy quay về phía chúng tôi, nở một nụ cười to, và ông ấy dướn lông mày cách xa ra khỏi hai mắt. “Các cháu, bác muốn trở thành bạn của các cháu. Không cần thiết phải sợ bác, bác biết rằng các cháu thích đùa nghịch, chính bác cũng thế, bác rất thích cười đùa. Mà hơn thế nữa, này, các cháu biết câu chuyện về hai anh điếc chứ: một anh điếc nói với anh kia: anh có đi câu không? Và anh kia nói: không, tôi đi câu. Thế là anh đầu tiên nói: ô thế

à, tôi cứ tưởng anh đi câu.” Thật đáng tiếc là cô giáo đã cấm chúng tôi cười khi không được phép của cô, bởi vì thật ra chúng tôi khó lắm mới nhìn được cười. Tôi thì tối nay tôi sẽ kể lại câu chuyện cho bố mẹ nghe, chắc bố sẽ phải buồn cười lắm, tôi tin là bố không biết câu chuyện này. Còn ông thanh tra, không cần phải ai cho phép cả, thì cười hết cỡ, nhưng bởi lẽ ông ấy thấy trong lớp tất cả đều im như thóc, ông ấy lại hạ lông mày về chỗ cũ, ông ấy đằng hắng và nói: “Được rồi, cũng đủ rồi, vào việc thôi. - Cả lớp đang học ngụ ngôn, cô giáo nói, chuyện Quạ và Cáo. - Tuyệt, tuyệt, ông thanh tra nói, thế thì, mời cứ tiếp tục.” Cô giáo làm ra vẻ tìm kiếm ngẫu nhiên

trong cả lớp, thế rồi, cô giơ tay chỉ thẳng Agnan: “Em, Agnan, hãy đọc cho tất cả nghe câu chuyện ngụ ngôn.” Nhưng ông thanh tra đã giơ tay lên. “Cô cho phép chứ?” ông ấy nói với cô giáo, và rồi, ông ấy trở thẳng Clotaire: “Cháu, cháu kia kia, ở cuối lớp ấy, hãy đọc cho bác nghe chuyện ngụ ngôn ấy đi.” Clotaire há hốc mồm và nó bắt đầu khóc. “Ô kia, cháu bị làm sao vậy?” ông thanh tra hỏi. Cô giáo nói rằng cần phải miễn cho Clotaire bởi vì nó rất là rụt rè, vậy là, thẳng Rufus lại bị hỏi. Rufus là một đứa bạn, và bố của nó thì là một cảnh sát. Rufus nói rằng nó không thuộc lòng câu chuyện ngụ ngôn, nhưng nó gần như cũng biết câu chuyện nói về cái gì và nó bắt đầu giải thích

rằng đây là câu chuyện về một con quạ giữ ở trong tổ của nó một miếng pho mát Roquefort. “Một miếng pho mát Roquefort?” ông thanh tra hỏi, có vẻ ông ấy càng ngày càng ngạc nhiên. “Sai rồi, thằng Alceste nói, đó là một miếng pho mát Camembert. – Không đời nào, Rufus nói, pho mát Camembert thì quạ không thể giữ nổi ở trong tổ, nó sẽ chảy nước và mùi nó chẳng ra gì! – Mùi nó không thơm, nhưng mà ăn nó thì ngon phải biết, Alceste trả lời. Và lại, chuyện đó chả có ý nghĩa gì sất, xà phòng có mùi rất thơm, nhưng mà ăn thì quá tệ, tao đã thử một lần rồi. – Ôi dào, Rufus đáp, mày là thằng đàn và tao sẽ nói bố tao phạt cho bố mày hàng đồng vi cảnh!” Và bọn

chúng nó đánh nhau.

Tất cả lớp đứng dậy và kêu gào, trừ thằng Clotaire vẫn khóc ở một góc và thằng Agnan thì đi lên bảng và đọc thuộc lòng chuyện Quạ và Cáo. Cô giáo, ông thanh tra và thầy hiệu trưởng cùng kêu lên: “Đủ rồi!” Cả lũ được một phen vui đùa thỏa thích.

Khi chuyện đó đã chấm dứt và tất cả lại ngồi xuống, ông thanh tra rút khăn mùi soa của mình ra và ông ấy lau mặt, ông ấy đã làm dây mực ra khắp cả và thật đáng tiếc là chúng tôi lại không có quyền được cười, bởi vì phải cố nhịn cho đến tận giờ ra chơi cho nên điều đó chẳng dễ dàng tẹo nào.

Ông thanh tra tiến lại gần cô giáo và

ông ấy siết chặt tay cô. “Cô đã có được tất cả sự nỗ lực của tôi, thưa cô. Chưa bao giờ như hôm nay, tôi lại thấy rõ thiên chức nghề nghiệp của chúng ta đến thế. Xin hãy tiếp tục! Dũng cảm lên! Hoan hô!” Và ông ấy đi ra ngay, rất nhanh, cùng với thầy hiệu trưởng.

Còn chúng tôi, chúng tôi yêu cô giáo của chúng tôi lắm, nhưng cô lại bất công làm sao. Chính là nhờ chúng tôi mà cô mới được chúc mừng, thế mà cô đã phạt tất cả phải ở lại lớp!

Rex

Khi tan học về, tôi đi theo một con chó nhỏ. Con chó nhỏ đó, có vẻ là nó bị lạc, nó hoàn toàn lẽ loi và điều đó làm cho tôi hết sức khổ sở. Tôi nghĩ rằng con

chó nhỏ sẽ vừa lòng nếu có được một người bạn và tôi khó khăn lắm mới bắt kịp nó. Bởi vì con chó nhỏ có không vẻ muốn đi với tôi lắm, nó tỏ ra rất ngờ vực, tôi đã phải chia cho nó một nửa cái bánh mỳ nhỏ quét sô cô là của tôi và nó bắt đầu ngoáy đuôi tứ phía và tôi liền gọi nó là rex, như trong một bộ phim hình sự mà tôi đã xem hôm thứ Năm vừa rồi.

Sau miếng bánh mỳ, mà Rex xơi cũng nhanh y như Alceste, một đứa bạn ăn liên mồm vậy, Rex đã đi theo tôi hoàn toàn thoải mái. Tôi nghĩ rằng sẽ là một điều ngạc nhiên thú vị đối với cả bố và mẹ khi tôi về nhà có Rex đi theo sau. Thế rồi, tôi sẽ dạy Rex đi tuần xung quanh, nó sẽ giữ nhà và nó cũng sẽ giúp tôi truy

tìm được bọn cướp, như trong bộ phim hôm thứ Năm vừa rồi.

Thế mà, tôi chắc tôi nói các bạn không tin nổi đâu, nhưng khi tôi về tới nhà, mẹ đã không hài lòng cho lắm khi nhìn thấy Rex, mẹ không hài lòng một tí nào. Cần phải nói rằng đây một phần cũng là do lỗi của Rex. Chúng tôi đi vào phòng khách và mẹ chạy đến, mẹ ôm lấy tôi, hỏi tôi mọi chuyện ở trường có tốt không, và tôi có làm những gì đại đột hay không và rồi mẹ nhìn thấy con Rex và mẹ bắt đầu kêu lên: "Con tìm thấy con vật này ở đâu vậy?" Tôi bắt đầu giải thích rằng đây là một con chó bé bỏng tội nghiệp bị lạc nhưng nó sẽ giúp tôi truy tìm hàng đồng kẻ cướp, nhưng Rex, thay

vì giữ im lặng, lại nhảy lên ghế phô toi và nó bắt đầu cắn xé gói dựa. Và đó là cái ghế phô toi mà bố không có quyền được ngồi, trừ phi là có khách!

Mẹ tiếp tục la hét, mẹ nói với tôi rằng mẹ đã cấm tôi không được lôi những con vật về nhà (đúng vậy, mẹ đã cấm tôi từ cái lần tôi mang về một con chuột), rằng như thế là rất nguy hiểm, rằng chó có thể bị mắc bệnh dại, rằng nó sẽ cắn tất cả chúng tôi và rằng tất cả nhà tôi sẽ bị hóa dại và rằng mẹ sẽ đi kiếm ngay cái chổi để tống con vật này ra ngoài và rằng mẹ cho tôi mười phút để tôi đưa con chó ra khỏi nhà.

Tôi khó khăn lắm mới thuyết phục được Rex nhả cái gói dựa ở ghế phô toi

ra, rằng nó vẫn nghiền chặt một góc gối, tôi không ngờ Rex nó lại thích làm như vậy. Thế rồi, tôi đi ra vườn, với Rex trong vòng tay. Tôi muốn khóc òa lên ngay, cho nên, tôi đã làm như vậy. Tôi không biết Rex nó có buồn hay là không, nó chỉ chú tâm tới việc khắc ra những mẫu len bé xíu của cái gối dựa.

Bố đã về và bố thấy hai chúng tôi ngồi trước cửa nhà, tôi thì đang khóc, Rex thì đang khắc. “Thế nào, bố tôi nói , có chuyện gì xảy ra vậy?” Thế là tôi bèn giải thích cho bố rằng mẹ không thích Rex và Rex là bạn của tôi và tôi thì là bạn duy nhất của Rex và nó sẽ giúp tôi truy tìm hàng đồng kẻ cướp và nó sẽ đi tuần như tôi sẽ dạy cho nó và rằng tôi

thật bất hạnh và tôi lại khóc òa lên trong khi đó thì Rex gãi tai bằng một cái chân sau và làm được thế thì khó kinh khủng, chúng tôi đã thử một lần ở trường và đưa duy nhất làm được chính là Maixent, cái thằng có bộ giò dài ời là dài.

Bố bèn xoa đầu tôi và rồi bố nói với tôi rằng mẹ có lý, rằng rất nguy hiểm khi dẫn lũ chó về nhà, rằng chúng có thể bị bệnh và rằng chúng có thể cắn mình ngay và thế rồi, ái dà! Tất cả mọi người bắt đầu sùi bọt mép và hóa dại và rằng sau tôi sẽ được học ở trường, ông Pasteur đã chế ra một loại thuốc, đấy là một ân nhân của loài người và người ta có thể khỏi bệnh, nhưng như thế cũng rất đau. Tôi trả lời bố rằng Rex không hề bị bệnh, rằng

nó rất thích ăn và rằng nó thông minh cực kỳ. Thế là bố nhìn Rex và bố gái đầu Rex, như thỉnh thoảng vẫn làm thế với tôi. “Đúng là nó có vẻ khỏe mạnh thật, cái con chó cún này” bố nói và Rex bắt đầu liếm tay bố. Điều đó làm bố khoái chí kinh khủng. “Con này xinh thật” bố nói, thế rồi, bố chìa tay kia ra và bố nói: ”Chân đâu, giờ chân ra nào, chân đâu, giờ ra!” và Rex giờ chân ra cho bố và tôi nó lại liếm tay bố và rồi nó lại gãi tai, Rex nó đúng là quá bận rộn. Còn bố thì cười và rồi bố nói với tôi: “Được rồi, đợi bố ở đây, bố sẽ thử đi dàn xếp việc này với mẹ con” và bố bước vào trong nhà. Bố đúng là hay ời là hay. Trong khi bố đi giàn xếp với mẹ, tôi chơi đùa với

Rex, nó lại bắt đầu đứng bằng hai chân và bởi vì tôi chẳng còn gì để cho nó ăn nữa, nó lại bắt đầu gãi tai, Rex nó hay kinh khủng!

Khi bố ra khỏi nhà, bố không có vẻ vừa ý lắm. Bố ngồi xuống bên cạnh tôi, bố gãi đầu tôi và bố nói với tôi rằng mẹ không muốn có chó ở trong nhà, nhất là sau vụ cái ghế phô toi. Tôi đã chặn bị khóc khi nảy ra một ý. “Nếu mẹ không muốn Rex ở trong nhà, tôi nói, thì ta có thể để nó ở ngoài vườn.” Bố nghĩ ngợi một lúc và rồi bố nói rằng đó là một ý kiến hay, rằng ngoài vườn thì Rex nó sẽ không phá hoại gì cả và rằng ta sẽ làm cho nó một cái cũi, ngay lập tức. Tôi ôm chầm lấy bố.

Chúng tôi đi kiếm các tấm ván ở trên gác xép và bố mang dụng cụ của bố ra. Còn Rex thì bắt đầu nhá những cây thu hải đường, nhưng chuyện này không nghiêm trọng bằng chuyện ghé phô tôi trong phòng khách, bởi vì nhà tôi có nhiều thu hải đường hơn là phô tôi.

Bố bắt đầu lựa chọn các tấm ván. “Rồi con xem, bố nói với tôi, chúng ta sẽ làm cho nó một cái cũi tuyệt vời, một cung điện thật sự. –Thế rồi tôi nói, chúng ta sẽ dạy nó đi tuần hàng đồng lượt và nó sẽ canh giữ nhà mình! –Đúng vậy, bố nói, chúng ta sẽ luyện cho nó đuổi hết các kẻ đột nhập, Blédurt chẳng hạn.” Ông Blédurt, đó là hàng xóm của chúng tôi, bố và ông ấy rất thích chọc ghẹo lẫn

nhau. Chúng tôi đúng là vui quá, Rex, tôi và bố! Chỉ hơi tệ một tí là bố kêu lên, bởi vì bố đã nện một phát búa vào ngón tay và rồi mẹ từ trong nhà bước ra. “Hai người làm cái gì đấy?” mẹ hỏi. Thế là tôi giải thích cho mẹ rằng bố và tôi, chúng tôi đã quyết định sẽ để Rex ở ngoài vườn, ở đây thì không có ghế phơi tơ và rằng đang làm cho nó một cái cũi và rằng bố sẽ dạy Rex cắn ông Blédurt, để ông ấy hóa dại. Bố thì chẳng nói gì mấy, bố chỉ mút ngón tay và bố nhìn mẹ. Mẹ không hài lòng một tẹo nào. Mẹ nói rằng mẹ không muốn có thú vật ở trong nhà mình và hãy nhìn xem cái con vật này nó đã làm gì hoa thu hải đường của tôi đây! Rex ngẩng đầu lên và nó tiến lại

bên mẹ và vẫy vẫy đuôi và rồi nó đứng lên bằng hai chân. Mẹ nhìn nó và rồi mẹ cúi xuống và mẹ xoa đầu Rex và Rex liếm tay mẹ và người ta đã bấm chuông ngoài cổng vườn.

Bố đi ra mở cửa và một ông bước vào. Ông ta nhìn Rex và nói: “Kiki! Mày đây rồi! Tao đã tìm mày khắp nơi. – Nhưng mà thưa ông, bố tôi hỏi, ông muốn gì mới được? – Tôi muốn gì ấy à? ông kia nói. Tôi muốn con cho của tôi! Kiki đã xổng mất trong khi tôi dẫn nó đi dạo một tí và người ta đã nói với tôi rằng họ nhìn thấy một thằng nhóc dẫn nó đến đây. – Đây không phải là Kiki, đây là Rex, tôi nói. Và hai chúng tôi sẽ truy bắt bọn cướp như trong bộ phim thứ Năm vừa

rồi và chúng tôi sẽ luyện nó xử lý ông Blédurt!” Nhưng Rex lại có vẻ mừng rỡ và nó nhảy lên tay ông kia. “Ai chứng minh được với tôi rằng con chó này là của ông, bố hỏi, đây là một con chó lạc! –Thế cái vòng cổ thì sao, ông kia trả lời, anh không nhìn thấy cái vòng cổ của nó à? Có tên tôi ở trên đó, cả địa chỉ nữa, tôi cũng rất muốn khiếu nại đây! Đi nào, Kiki tội nghiệp của ta, vớ vẩn thật!” và ông kia bỏ đi cùng với Rex.

Tất cả nhà tôi đều ngỡ ngàng, thế rồi mẹ bật khóc. Thế rồi bố đã an ủi mẹ và bố hứa với mẹ rằng tôi sẽ dẫn về một con chó khác , trong một ngày tới đây.

Djodjo

Lớp chúng tôi có một bạn học mới.

Buổi chiều, cô giáo đã đến cùng với một thằng bé có mái tóc hung ơì là hung, có những vết hoe và hai con mắt xanh y như hòn bi mà tôi đã bị thua mất vào giờ ra chơi hôm qua, nhưng mà thằng Maixent nó ăn gian. “Các em, cô giáo nói, cô giới thiệu với các em một người bạn mới. Bạn ấy là người nước ngoài và bố mẹ bạn ấy cho bạn ấy học ở trường này để bạn ấy học nói tiếng Pháp. Cô trông cậy các em sẽ giúp đỡ cô và sẽ đối xử tử tế với bạn ấy.” Thế rồi cô giáo quay về cậu học sinh mới và cô nói với cậu ta: “Hãy nói tên của em với các bạn đi.” Cậu bạn mới chẳng hiểu cô giáo yêu cầu mình cái gì, cậu ta cười và chúng tôi đã nhìn thấy cậu ta có một đồng răng kinh khủng

khiếp. “Số đỏ thế nhỉ, Alceste, một thằng bạn to béo ăn luôn mồm, nói, với những cái răng kia thì nó sẽ ngoạm những miếng kinh phải biết!” Bởi vì trò mới không nói gì cả, cô giáo bèn nói với chúng tôi rằng cậu ta tên là Georges Mac Intosh. “Yes, trò mới nói, Dgeorges. – Xin lỗi, em thưa cô, Maixent hỏi, cậu ta tên là Georges hay là Dgeorges ạ! Cô giáo giải thích cho chúng tôi rằng cậu ta tên là Georges, nhưng trong ngôn ngữ của cậu ta, thì sẽ phát âm thành Dgeorges. “Được rồi, Maixent nói, chúng ta sẽ gọi cậu ta là Jojo. – Không, Joachim nói, phải phát âm thành Djodjo chứ. – Im đi, Djoachim”, thằng Maixent nói và cô giáo đã phạt cả hai đứa phải đứng góc.

Cô giáo bố trí Djodjo ngồi cạnh Agnan. Thằng Agnan có vẻ đề phòng cậu bạn mới, bởi vì nó đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, nó luôn luôn sợ những học sinh mới, chúng rất có thể sẽ học giỏi nhất lớp và là cục cưng. Với chúng tôi thì Agnan biết là nó luôn được thanh thản.

Djodjo ngồi xuống, và vẫn luôn nở nụ cười đầy những răng là răng. “Thật đáng tiếc là không ai ở đây nói tiếng của bạn ấy,” cô giáo nói. “Em có sở hữu được một chút kiến thức cơ bản về tiếng Anh,” thằng Agnan nói, cái thằng, phải công nhận, là nói năng ác thật. Nhưng sau khi Agnan giở kiến thức cơ bản của nó ra với Djodjo, Djodjo chỉ nhìn nó và rồi

cậu ta phá lên cười và cậu ta lấy lấy tay gõ vào trán mình. Agnan rất phật ý, nhưng Djodjo hoàn toàn có lý. Sau đó, chúng tôi biết rằng Agnan đã kể cho cậu ta những thứ về ông thợ may quần áo cho nó rất là giàu và về cái vườn của chú nó không lớn hơn cái mũ của thím nó. Agnan đúng là thẳng diên.

Chuông ra chơi đã kêu và chúng tôi tất cả đều chạy ra, trừ Joachim, Maixent và Clotaire, những thằng bị phạt. Calixte là đứa xếp bút lớp và nó chẳng hiểu gì về bài học cả. Một khi mà Clotaire đã bị hỏi thì nó sẽ chẳng bao giờ biết ra chơi là gì.

Ra sân, chúng tôi tất cả đều xúm quanh Djodjo. Chúng tôi đặt ra cho nó

rất nhiều câu hỏi, nhưng tất cả những gì nó làm chỉ là trung ra cho chúng tôi những răng là răng. Thế rồi nó bắt đầu lên tiếng, nhưng chúng tôi chẳng hiểu gì sất, chỉ là: “oinshuooinshuooin” và thế là hết. “Như thế này, thằng Geoffroy đi xem phim rất nhiều nói, chính là nó nói bằng phiên bản gốc. Cần phải có thêm cả phụ đề cho nó nữa. – Tao có thể dịch được đây”, thằng Agnan nói, chắc vẫn muốn thử kiến thức cơ bản của nó lần nữa. “Ôi dào, Rufus nói, mày ấy à, mày là một thằng rồ!” Ô, cái đó lại khiến cậu trò mới thấy thích, cậu ta lấy ngón tay trỏ vào Agnan và cậu ta nói: “Aoh! Thằng rồ - thằng rồ - thằng rồ!” Cậu ta có vẻ rất khoái chí. Agnan thì vừa bỏ đi vừa khóc,

cái thằng Agnan này, lúc nào cũng thấy khóc. Chúng tôi bắt đầu thấy cái thằng Djodjo này đúng là hay ghê, và tôi, tôi đã đưa cho cậu ta một mẫu sô cô la để dành cho giờ ra chơi. “Ở nước của cậu thì người ta tập thể thao môn gì?” thằng Eudes hỏi. Djodjo, tất nhiên là không hiểu, nó tiếp tục nói “thằng rô - thằng rô - thằng rô”, nhưng thằng Geoffroy đã trả lời: “Hỏi thế mà cũng hỏi, ở nước nó người ta chơi tennis! – Đồ thằng hề, Eudes hét lên, tao có hỏi mày đâu cơ chứ! – Đồ thằng hề! Thằng rô thằng rô!” cậu trò mới kêu lên, cậu ta có vẻ quá là thích khi chơi cùng chúng tôi. Nhưng Geoffroy thì không thích cái cách mà Eudes trả lời nó. “Mày bảo ai là thằng

hề?” nó nói và nó đã sai lầm bởi vì Eudes rất khỏe và thằng ấy lại rất thích đâm vào mũi người khác và mũi của Geoffroy cũng chẳng thoát được. Khi nhìn thấy quả đâm, Djodjo ngừng ngay không nios “thằng rồ thằng rồ” và “đồ thằng hề” nữa. Cậu ta nhìn Eudes và cậu ta nói: “boxing? Hay lắm!” Và cậu ta thử hai tay thành quả đâm trước mặt và cậu ta bắt đầu nhún nhảy xung quanh Eudes y như những võ sĩ quyền anh trong ti vi nhà thằng Clotaire, vì nhà tôi vẫn chưa có ti vi và tôi rất muốn bố mua lấy một cái. “Nó bị làm sao ấy nhỉ?” Eudes thắc mắc. “Nó muốn đâm bốc với mày đấy, đồ láu cá!” Geoffroy vừa xoa mũi vừa nói. Eudes nói “được thôi” và nó thử đâm

bốc với Djodjo. Nhưng Djodjo xoay xở
kinh hơn Eudes nhiều. Cậu ta đấm nó
hàng đồng quả và Eudes bắt đầu tức
giận: “Nếu nó không để mũi nó yên một
chỗ thì tao đấm thế quái nào được?” nó
kêu lên và bụp! Djodjo đã đấm Eudes
một quả khiến cho nó ngã phệt xuống.
Nhưng Eudes không tức. “Mày quá to
con!” nó vừa đứng dậy vừa nói. “To con,
thằng rồ, đồ thằng hề!” cậu bạn mới trả
lời, cái thằng học từ đến là nhanh. Giờ ra
chơi kết thúc, và như thường lệ, Alceste
phàn nàn rằng người ta chẳng để cho nó
thời gian ăn xong bốn cái bánh mì con
quét bơ mà nó mang đi từ ở nhà.

Trong lớp, khi chúng tôi bước vào, cô
giáo hỏi Djodjo xem cậu ta chơi có vui

không, thế là Agnan đứng lên và nó nói: “Thưa cô, chúng nó dạy cậu ta nói tục đấy ạ! – Không đúng, đồ dối trá bản thủ!” thằng Clotaire cái thằng không hề được ra chơi hét lên. “Thằng rồ, đồ thằng hề, đồ dối trá bản thủ”, Djodjo nói với vẻ rất hãnh diện.

Chúng tôi không hề nói gì, bởi vì cả bọn đã thấy rằng cô giáo không hài lòng tí nào. “Các em thật là đáng xấu hổ, cô nói, đã lợi dụng một người bạn không hiểu ngôn ngữ của các em! Cô đã yêu cầu các em phải cư xử tử tế, nhưng không thể nào tin các em được! Các em đã cư xử như bọn man rợ, bọn mất dạy! – Thằng rồ, đồ thằng hề, đồ dối trá bản thủ, bọn man rợ, bọn mất dạy,” Djodjo nói, cậu ta

có vẻ càng ngày càng thích học được nhiều như vậy.

Cô giáo cứ trợn tròn hai mắt ra mà nhìn cậu ta. “Ồ... ơ kìa, cô nói, Georges, em không nên nói những thứ như vậy! – Thưa cô, cô đã thấy rõ chưa ạ? Em đã nói với cô rồi phải không?” thằng Agnan nói. “Agnan, nếu em không muốn bị phạt ở lớp, cô giáo quát lên, cô đề nghị em có nhận xét gì thì cứ giữ cho chính em ấy!” Agnan bắt đầu khóc lóc. “Thằng hớt lẻo xấu xa!” ai đó kêu lên, nhưng cô giáo không thể biết được, nếu không, thì tôi sẽ bị phạt, thế là, thằng Agnan bắt đầu lăn đùng ra đất và gào lên rằng không ai yêu nó hết, rằng thật là ghê tởm và rằng nó sắp chết đây, và cô giáo đã phải ra ngoài

cùng với nó để lau mặt mũi cho nó và làm cho nó bình tĩnh lại.

Khi cô giáo quay vào cùng thằng Agnan, cô có vẻ rất mệt mỏi, may thay, chuông báo hết giờ học đã vang lên. Trước khi đi, cô giáo nhìn cậu học sinh mới và nói với nó: “Cô tự hỏi bố mẹ em sẽ nghĩ gì đây. – Thằng hót lẻo xấu xa”, Djodjo trả lời và chìa tay ra bắt tay cô.

Cô giáo đúng là đã lo lắng không có căn cứ, bởi vì bố mẹ Djodjo chắc đã nghĩ rằng cậu ta học tiếng Pháp thế là đủ dùng lắm rồi.

Bằng chứng là Djodjo không thấy quay lại trường nữa.

MỘT BÓ HOA HẾT SẢY

Hôm nay là sinh nhật của mẹ, và tôi đã quyết định mua quà cho mẹ giống như tất cả các năm, tính từ năm ngoái, bởi vì trước đó tôi còn quá bé.

Tôi lấy tiền xu từ trong ống tiết kiệm của tôi ra và trong đó có rất nhiều xu, may quá, bởi hôm qua tình cờ mẹ lại cho tôi tiền. Tôi đã biết tôi sẽ mua quà gì cho mẹ rồi: một bó hoa để cắm vào cái bình lớn màu xanh trong phòng khách, một bó hoa hết sảy, to đùng.

Ở trường, tôi sốt ruột ghê gớm chờ cho buổi học kết thúc để có thể chạy đi mua món quà của tôi. Để không đánh mất tiền xu, tôi cũng để một tay trong túi

quần, suốt cả buổi, kể cả khi tôi chơi đá bóng trong ở sân trường, nhưng vì tôi không phải thủ môn nên điều đó cũng chẳng sao cả. Bất gôn là thằng Alceste, cái thằng rất to béo và lúc nào cũng thích ăn. “Tại sao mày lại chạy có một tay thế kia?”, nó hỏi tôi. Khi tôi giải thích cho nó rằng đây là tại vì tôi sẽ đi mua hoa tặng mẹ tôi thì nó bảo tôi rằng nó thì sẽ thích cái gì đó để ăn hơn, một bánh gatô, những cái kẹo hay dồi lợn trắng chẳng hạn, nhưng vì món quà không phải dành cho nó nên tôi chẳng thèm để ý và tôi sút cho nó một quả thùng lưới. Chúng tôi đã thắng 44 trên 32.

Khi chúng tôi tan trường, Alceste vừa đi theo tôi đến cửa hàng hoa vừa ăn nốt

nửa cái bánh mỳ quét sôcôla vẫn còn lại từ tiết học ngữ pháp. Chúng tôi bước vào trong cửa hàng, tôi hết tiền xu để lên trên quầy và nói với bà bán hoa rằng tôi muốn một bó hoa thật là to cho mẹ tôi nhưng không phải là hoa thu hải đường, bởi vì hoa đó thì nhà tôi có hàng đồng và chẳng phải mất công đi mua ở chỗ khác làm gì. “ Bọn cháu muốn những thứ thật tốt” Alceste nói và nó đi ra dí mũi vào những bông hoa trong tủ kính để ngửi xem chúng có tốt không. Bà hàng hoa đếm tiền xu của tôi và bà ấy nói không thể nào để cho tôi nhiều, thật nhiều hoa được. Bởi vì tôi đã có vẻ rất bức mình, bà ấy bèn nhìn tôi, bà ấy suy nghĩ một tí, bà ấy nói với tôi rằng tôi là một thằng bé

hay dao đẽ , bà ấy khẽ vổ vổ vào đầu tôi và rồi bà ấy nói rằng bà ấy sẽ cố gắng thu xếp. Bà hàng hoa đặt những bông hoa sang phải cả cả sang trái và rồi bà cho hàng đồng lá xanh vào nữa, và như thế khiến Alceste rất vừa ý, bởi vì nó nói rằng những cái lá ấy trong rất giống rau mà người ta vẫn cho vào nồi lẩu. Bó hoa thật hết sảy và to ngất người, bà hàng hoa bọc bó vào trong một tờ giấy bóng kính kêu sột soạt bà ấy nói với tôi phải chú ý khi cầm hoa đi. Vì tôi đã có bó hoa rồi và Alceste cũng đã gửi hoa xong, tôi cảm ơn bà bán hoa và chúng tôi đi ra.

Tôi hoàn toàn vừa ý với bó hoa của mình khi chúng tôi gặp mấy thằng Geoffroy, Clotaire và Rufus, 3 đứa bạn

cùng lớp.

“ Nhìn thẳng Nicolas kia, Geoffroy nói, trông nó thật như thẳng đàn với cái bó hoa kia”.

“ Mày gặp may vì tao đang cầm hoa đây, tôi nói với nó, nếu không mày sẽ ăn một cái tát”.

“Đưa hoa của mày đây, Alceste nói với tôi, để tao cầm hộ cho trong khi mày đánh thẳng Geoffroy.”

Và thế là tôi đưa bó hoa cho Alceste và Geoffroy tát tôi một cái. Chúng tôi đánh lộn nhau rồi tôi nói rằng thôi bây giờ đã muộn rồi, thế là chúng tôi ngừng lại.

Nhưng tôi còn phải nán lại thêm một tí, vì thẳng Clotaire đã nói:

“Nhìn Alceste kia, bây giờ cầm bó hoa kia, trông nó lại như thằng đàn!”

Thế là Alceste đã đập một phát rất mạnh cái bó hoa lên đầu thằng kia.

“Hoa của tao! Tôi kêu lên. Chúng mày làm nát hết hoa của tao !”

Đúng thế thật! Thằng Alceste đã đập cái bó hoa của tôi hàng đồng phát và những bông hoa bay tứ tung bởi tờ giấy bọc đã bị rách toạc và thằng Clotaire gào kêu: “ còn lâu tao mới đau, còn lâu tao mới đau”

Khi thằng Alceste ngừng lại, thì Clotaire đã có cái đầu phủ toàn lá xanh là lá xanh và đúng là cực kì giống một cái nồi lẩu. Còn tôi, tôi bắt đầu nhặt lại những bông hoa vương vãi và nói với

bọn chúng, lũ bạn tôi ấy, rằng chúng nó thật là độc ác.

“Đúng đấy, thằng Rufus nói, những gì bọn mày vừa làm với hoa của Nicolas thật chẳng ra gì! - Mày ấy, ai mượn mày chỗ mồm vào!” Geoffroy trả lời và chúng nó lại bắt đầu tát nhau. Alceste về phần nó, thì đã bỏ đi, vì cái đầu của Clotaire khiến nó thấy đói và nó không muốn bị mượn bữa ăn tối tẹo nào.

Còn tôi , tôi cũng cầm bó hoa đi. Nó không được tròn vẹn, không có lá xanh cũng không có giấy bọc nữa nhưng vẫn còn là bó hoa đẹp và thế rồi đi được một đoạn, tôi gặp Eudes.

“ Mày chơi một ván bi nhé?” Eudes đề nghị tôi. “Tao không thể, tôi trả lời

nó, vì tao bây giờ phải về nhà để đưa những bông hoa này cho mẹ tao.” Nhưng Eudes nói với tôi rằng bây giờ vẫn còn sớm và tôi thì, tôi rất thích chơi bi, và tôi chơi rất chúa, tôi nhắm và bóp. Gần như lúc nào tôi cũng ăn. Thế là tôi đặt bó hoa lên vỉa hè và bắt đầu chơi với Eudes. Thật là thú vị khi chơi bi với Eudes vì nó thua suốt. Điều phiền hà là khi nó thua, nó lại không vừa ý và nó bảo tôi là đồ ăn gian và tôi bảo nó là đồ dối trá, và thế là nó xô tôi và tôi ngã ngối lên bó hoa và điều đó không tốt cho những bông hoa tẹo nào. “Tao sẽ nói với mẹ tao, rằng mày đã làm cho hoa của mẹ tao ra thế này”, tôi nói với Eudes như vậy và Eudes lúng túng ra mặt. Thế là nó bèn

giúp tôi chọn những bông hoa đỡ bị giập hơn. Tôi rất quý Eudes, đó là một thằng bạn tốt.

Tôi lại tiếp tục đi, cùng với bó hoa không còn to đùng nữa nhưng số hoa còn lại thì cũng được; một bông hơi dập một tí, nhưng hai bông kia thì rất tốt. Thế rồi tôi nhìn thấy Joachim đi xe đạp tới. Joachim là đứa bạn cùng lớp có một chiếc xe đạp.

Lúc này thì tôi đã quyết định là không đánh nhau nữa, bởi vì nếu tôi cứ tiếp tục xô xát với tất cả bọn bạn mà tôi gặp trên đường thế này, thì chẳng mấy chốc tôi sẽ chẳng còn bông hoa nào để tặng mẹ tôi nữa. Hơn nữa, sết cho cùng, nếu tôi muốn tặng hoa cho mẹ tôi, thì chả liên

quan gì đến lũ bạn hêst, đó là quyền của tôi và tôi cũng tin rằng chúng nó ghen ăn tức ở mà thôi, rất đơn giản, bởi vì mẹ tôi sẽ hài lòng và mẹ sẽ cho tôi một món tráng miệng tuyệt ngon và mẹ sẽ nói rằng tôi rất ngoan và có phải vì thế mà tất cả chúng nó đều chọc ghẹo tôi?

"Chào Nicolas!" Joachim nói với tôi. "Bó hoa của tao thì có sao nào? Tôi het với Joachim. Mà y đàn thì có!" Joachim dừng xe đạp của nó lại, nó trợn tròn mắt nhìn tôi và nó hỏi tôi: "Bó hoa nào?" - Bó này!" Tôi trả lời nó và tôi dí bó hoa vào mặt nó. Tôi tin là Joachim không muốn bị dí hoa vào mặt như vậy, tóm lại là nó không thích thế tẹo nào. Nó ném bó hoa ra đường và bó hoa rơi lên nóc một

cái ô tô chạy ngang qua và đi theo cái ô tô luôn. “Hoa của tao! Tôi gào lên, hoa của mẹ tao! - Đừng lo, Joachim nói với tôi, tao sẽ đuổi kịp ô tô” Cái thằng Joachim đúng là tốt bụng, nhưng nó đạp xe chả nhanh gì, nhất là khi lên dốc, nhưng mà nó vẫn luyện tập cho cuộc đua Tour de France mà nó sẽ tham gia khi nào nó lớn. Joachim trở lại và nói với tôi rằng nó không thể đuổi kịp chiếc ô tô, rằng cái ô tô đã cắt đuôi nó ở một cái đèo. Nhưng nó đã nhặt về cho tôi một bông hoa rơi xuống từ nóc ô tô xuống. Thật không may, đấy lại là bông bị dập nát.

Joachim bỏ đi rất nhanh, vì đường nhà nó đổ dốc để về nhà nó còn tôi, tôi trở

về nhà với bông hoa nhàu nhĩ khó tả. Tôi có một cái cục to dùng cứ nghẹn trong cổ. Hệt như là khi tôi mang sổ liên lạc về nhà mà có hàng đồng con không ở bên trong.

Tôi mở cửa và tôi nói với mẹ: “Chúc mừng sinh nhật mẹ!” và tôi òa lên khóc. Mẹ tôi nhìn bông hoa, mẹ có vẻ hơi ngạc nhiên một tí, thế rồi , mẹ bế tôi lên tay mẹ, mẹ hôn tôi hàng đồng rồi hàng đồng lần, mẹ nói rằng mẹ chưa từng nhận được một bó hoa đẹp như thế bao giờ và mẹ cắm bông hoa vào trong cái bình xanh lớn ở phòng khách.

Các bạn muốn nói gì thì tùy, nhưng mà mẹ của tôi thì đúng là hết sảy!

Sổ liên lạc

Chiều nay, ở trường, chúng tôi chẳng đùa cợt được nữa, vì thầy hiệu trưởng đã đến lớp để phát sổ liên lạc. Khi thầy hiệu trưởng bước vào lớp với đồng sổ của chúng tôi trên tay, thầy có vẻ không hài lòng. “Thầy đã làm nghề sư phạm được bao nhiêu năm rồi, thầy hiệu trưởng nói, nhưng thầy chưa bao giờ thấy một lớp thiếu ý thức đến như thế này. Những nhận xét mà cô giáo viết trong sổ của các em chứng minh điều đó. Bây giờ thầy sẽ bắt đầu phát sổ đây.” Thế là thằng Clotaire bắt đầu khóc. Clotaire là đứa chuyên xếp bét lớp và tháng nào cũng thế, trong sổ của nó, cô giáo viết hàng đồng thứ và bố với mẹ của Clotaire không hài lòng tí

nào và sẽ cấm nó không được ăn món tráng miệng với xem ti vi. Bố mẹ nó đã quen với việc ấy rồi, Clotaire kể cho tôi như thế, mỗi tháng một lần, mẹ nó lại không làm món tráng miệng và bố nó thì sang nhà hàng xóm xem ti vi.

Trong sổ của tôi viết thế này: “Học sinh nghịch ngợm, luôn lơ đãng. Cần cố gắng nhiều.” Eudes thì là: “Học sinh kém ý thức. Hay đánh nhau với bạn. Cần cố gắng nhiều.” Còn Rufus thì là: “Vẫn ngoan cố nghịch còi nẩy hột trong lớp, dù bị tịch thu nhiều lần. Cần cố gắng nhiều.” Đứa duy nhất không cần cố gắng, đó là thằng Agnan. Agnan là đứa đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo. Thầy hiệu trưởng đọc cho chúng tôi sổ liên lạc

của thằng Agnan: “Học sinh chuyên cần, thông minh. Sẽ còn tiến xa.” Thầy hiệu trưởng nói rằng chúng tôi cần noi gương Agnan, rằng chúng tôi là một lũ láo lếu, rằng đời chúng tôi rồi sẽ ra bã và rằng chắc chắn cả bố lẫn mẹ chúng tôi sẽ phải khốn khổ kiếm kế sinh nhai cho chúng tôi. Thế rồi thầy bỏ đi.

Chúng tôi thấy phiền muộn ghê lắm, bởi vì với số liên lạc thì phải có bố ký mới được, mà thế thì có phải chuyện chơi đâu. Vì vậy, khi chuông tan học vang lên, thay vì chạy tóa ra cửa, chen nhau, đẩy nhau, ném cặp lên đầu nhau như thường lệ, chúng tôi ra khỏi cửa lớp rất từ từ, chẳng nói chẳng rằng. Ngay cả cô giáo cũng có vẻ buồn. Chúng tôi cũng

không oán giận gì cô. Cần phải nói rõ là tháng này, chúng tôi cũng giở trò một tí thế còn thằng Geoffroy lẽ ra không nên đồ mực lên thằng Joachim khi thằng này đã ngã xuống đất và nhăn nhó như bị bởi vì Eudes đã đâm nó một quả vào mũi nhưng mà chính Rufus mới là thằng kéo tóc Eudes.

Trên phố, chúng tôi không đi nhanh, gần như là lê bước. Trước cửa hàng bánh ngọt, chúng tôi đợi Alceste vào mua sáu cái bánh mì nhỏ quét sô cô la mà nó bắt đầu ăn ngay tức thì. “Tao cần phải có dự trữ chứ, Alceste nói với chúng tôi, bởi vì tối hôm nay, món tráng miệng thì...” và rồi nó vừa nhai vừa thở dài một cái rõ mạnh. Cần phải biết rằng trong số liên

lạc của Alceste thì ghi: “Nếu học sinh này mà ham học như ham ăn, thì cậu ta sẽ học giỏi nhất lớp. Cần cố gắng nhiều.”

Cái thằng có vẻ ít lo buồn nhất, chính là Eudes. “Tao ấy à, Eudes nói, tao không sợ. Bố tao chả nói gì với tao hết, tao sẽ nhìn thẳng vào mắt ông ấy thế là bố tao sẽ ký sổ ngay, có vậy thôi!” Cái thằng Eudes này đúng là số đỏ thật. Khi chúng tôi đến góc phố, cả bọn liền chia tay. Clotaire vừa đi vừa khóc, Alceste vừa đi vừa ăn và Rufus vừa đi vừa thổi còi nẩy hột nhè nhẹ.

Còn lại mỗi mình tôi với Eudes. “Nếu mày sợ về nhà mày, thì rất dễ, Eudes nói với tôi. Mày cứ đến nhà tao và mày cứ việc ngủ lại.” Đúng là bạn có khác,

Eudes ấy. Chúng tôi cùng cất bước và Eudes giải thích cho tôi nghe cách nó nhìn thẳng vào mắt bố nó như thế nào. Nhưng càng gần đến nhà Eudes, thì Eudes càng nói ít đi. Khi chúng tôi đứng ở trước cửa nhà, Eudes không nói gì nữa sất. Chúng tôi đứng mất một lúc và rồi tôi nói với Eudes: “Thế nào, mình vào chứ?” Eudes gãi đầu và rồi nó nói với tôi: “Chờ tao một tí. Rồi tao sẽ chạy ra gọi mày.” Thế rồi Eudes bước vào nhà nó. Nó vẫn để cánh cửa mở hé ra, cho nên tôi nghe thấy tiếng một cái tát, một giọng rất to quát lên: “Đi ngủ cấm ăn tráng miệng, đồ ăn hại.” và Eudes khóc. Tôi nghĩ rằng Eudes chắc đã nhìn thẳng vào mắt bố nó không được tốt lắm.

Điều phiền hà bây giờ là tôi lại phải về nhà tôi. Tôi bắt đầu vừa bước đi vừa chú ý không giẫm lên những đường vạch trên mặt đá lát, cũng dễ thôi bởi vì tôi không hề đi nhanh. Bố thì tôi biết sẽ nói với tôi những gì rồi. Bố sẽ nói với tôi rằng bố luôn luôn đứng đầu lớp và rằng bố của bố đã rất tự hào về bố và rằng bố đã lĩnh ở trường hàng đồng bằng khen và huy chương và rằng bố rất muốn chia ra cho tôi xem, nhưng chẳng may bố đã bị mất hết trong lần chuyển nhà khi bố lấy vợ.

Thế rồi bố nói với tôi rằng tôi sẽ chẳng nên cơm cháo gì hết, rằng tôi sẽ nghèo kiết xác và rằng người ta sẽ nói rằng đây thằng Nicolas kia kìa, cái thằng

đi học toàn bị điểm kém, và bọn họ sẽ
giơ tay chỉ trỏ tôi và tôi sẽ làm trò cười
cho họ. Sau đó, bố lại nói với tôi rằng
bố đã phải suốt ngày đầu tắt mặt tối để
cho tôi được ăn học tử tế và để cho tôi
ra đời không phải kém chúng kém bạn và
rằng tôi là một đứa tệ bạc và rằng thậm
chí tôi cũng chẳng đau khổ với nỗi khổ
sở mà tôi gây ra cho bố mẹ tội nghiệp
của tôi và rằng tôi sẽ không được ăn
tráng miệng nữa, còn đi xem phim thì cứ
chờ xem sổ liên lạc tháng sau thế nào đã.

Bố sẽ nói với tôi tất cả những thứ đó,
đúng thế, giống như tháng trước và tháng
trước nữa, nhưng tôi, tôi cũng chán ngấy
lên rồi. Tôi sẽ nói với bố rằng tôi thật
bất hạnh, và bởi vì đã như thế, thế thì tôi

sẽ bỏ nhà và ra đi rất xa và mọi người sẽ tha hồ mà hối hận và rằng tôi sẽ chỉ trở lại sau hàng đồng năm nữa và rằng tôi sẽ có đầy tiền và bố sẽ phải xấu hổ khi đã nói với tôi rằng tôi chẳng nên cơm cháo gì và người ta còn lâu mới dám giơ tay chỉ trỏ tôi để làm trò cười và có tiền tôi sẽ dẫn bố và mẹ đi xem phim và tất cả mọi người sẽ nói: “Xem kia, kia là thằng Nicolas có hàng đồng tiền đầy và tiền vé xem phim là nó trả cho bố mẹ nó đấy, mặc dù bọn họ đối xử không được tốt với nó lắm” và về việc xem phim thì tôi sẽ dẫn cả cô giáo và thầy hiệu trưởng đi nữa và rồi tôi đã đứng ở trước cửa nhà.

Trong khi nghĩ ngợi và kể lể cho mình những chuyện thú vị như vậy, tôi đã quên

bằng quyền sở liên lạc và tôi bước đi nhanh quá. Tôi thấy có một cái cục to đùng ở trong cổ họng và tôi tự nói với mình rằng có lẽ tốt hơn hết là ra đi ngay tức thì và sẽ chỉ trở lại hàng đông năm về sau, nhưng trời đã bắt đầu tối rồi và mẹ không thích tôi còn ở ngoài khi đã muộn. Thế là tôi bước vào nhà.

Trong phòng khách, bố đang nói với mẹ. Bố có hàng đông giấy tờ để ngay trước mặt ở trên bàn và bố có vẻ không vừa ý. “Không thể tin nổi, bố nói, xem cái mức chi tiêu của cái nhà này đây này, cứ tưởng tôi là tỉ phú chắc! Xem hộ tôi đông hóa đơn này đi! Hóa đơn thịt này! Hóa đơn hàng khô này! Ồ, dĩ nhiên rồi, chỉ có tôi mới phải kiếm tiền đây mà!”

Mẹ cũng không vừa ý tí nào và mẹ nói với bố rằng bố không hề biết bây giờ cuộc sống đắt đỏ thế nào và rằng hôm nào bố thử đi chợ cùng với mẹ mà xem và rằng mẹ sẽ quay về nhà mẹ của mẹ và rằng không được tranh cãi điều đó trước mặt thằng bé. Còn tôi, tôi đưa cuốn sổ cho bố. Bố bèn mở cuốn sổ ra, bố ký tên và bố vừa trả nó lại cho tôi vừa nói: “Thằng bé chẳng có gì liên quan ở đây cả. Tất cả những gì tôi yêu cầu, là hãy giải thích cho tôi tại sao đùì cừu lại đắt như thế này! – Hãy lên phòng của con mà chơi, Nicolas,” mẹ nói với tôi. “Phải rồi, phải rồi,” bố nói.

Tôi đi lên phòng của mình, tôi nằm ra giường và tôi bắt đầu khóc.

Đúng như vậy đấy, nếu bố tôi với mẹ tôi mà còn yêu tôi, thì họ phải quan tâm đến tôi một tí chứ!

LOUISETTE

Tôi không vui tí nào khi mẹ nói với tôi rằng, một cô bạn của mẹ sẽ đến uống trà cùng với đứa con gái của cô ta. Tôi ấy à, tôi không thích hội con gái. Thật là ngu ngốc, hội ấy chẳng biết chơi gì ngoài búp bê với lại đồ hàng và khóc lóc thì suốt ngày. Dĩ nhiên là tôi thỉnh thoảng cũng vẫn khóc, nhưng đây chỉ là những trường hợp nghiêm trọng, như là lần cái bình ở trong phòng khách bị vỡ và bố đã quát tôi và thế thật sự là không công bằng bởi vì tôi đã không hề cố ý, với cả cái bình đó rất xấu, và tôi cũng biết rõ rằng bố không thích tôi chơi trong nhà với lại lúc đó trời đang mưa.

“Con sẽ phải chơi lịch sự với Louissette nhé, mẹ nói, đó là một cô bé duyên dáng và mẹ muốn con chứng tỏ rằng mình là con nhà có giáo dục.”

Khi mẹ muốn chứng tỏ rằng tôi là con nhà có giáo dục, mẹ mặc cho tôi bộ quần áo màu xanh với sơ mi màu trắng và tôi trông giống như một con rối. Tôi nói với mẹ rằng tôi muốn đi cùng bọn bạn đến rạp chiếu bóng xem phim cao bồi hơn, nhưng mẹ đã lừ mắt lên với tôi như thể mẹ không muốn đùa cợt một tẹo nào.

“Và mẹ yêu cầu con không được thô bạo với cô bé đó, nếu không con cứ liệu hồn đấy, mẹ nói, hiểu chưa?” Lúc bốn giờ, cô bạn mẹ đã đến cùng với đứa con gái. Cô bạn của mẹ hôn tôi, cô ta nói, mà

ai cũng nói thế, rằng tôi là một cậu chàng lớn tướng, và cô ta cũng nói với tôi: “À đây là Louissette.” Louissette và tôi cùng nhìn nhau. Con bé có mái tóc vàng, tết thành bím, hai mắt xanh, một cái mũi và một cái váy đỏ. Chúng tôi chìa tay ra ngoặc ngón, rất nhanh. Mẹ bèn pha trà, như thế rất hay, bởi vì, khi có khách uống trà, là sẽ có bánh ga tô sô cô la và ta có thể được lấy đến hai lần. Trong bữa quà chiều, tôi và Louissette không nói năng gì. Chúng tôi ăn và không hề nhìn nhau. Khi đã ăn uống xong, mẹ nói: “Bấy giờ hai đứa đi chơi đi. Nicolas, hãy đưa Louissette lên phòng con và cho bạn ấy xem đồ chơi của con.” Mẹ nói như vậy và nở nụ cười rất to, nhưng cùng lúc mẹ

đã đưa mắt cho tôi, mắt mẹ như thế thì tốt nhất là chớ có dại mà đùa cợt. Louisette và tôi cùng lên phòng tôi, và lên đến đó, tôi chẳng biết nói gì với nó cả. Chính Louisette lại lên tiếng, nó nói: “Mày trông giống như một con khỉ.” Điều đó khiến tôi thấy tức mình, thế là tôi nói: “Còn mày, mày chỉ là một đứa con gái!” và nó đã tát tôi một cái. Tôi thật sự muốn bật khóc lắm, nhưng tôi đã kìm lại, bởi vì mẹ muốn tôi là con nhà có học, vì thế tôi đã kéo một trong số những lọn tóc của Louisette và nó đã đá cho tôi một phát vào mắt cá chân.

Lúc ấy thì tôi dù sao cũng phải kêu lên “ái ui, ái ui” bởi vì đúng là đau thật. Tôi sắp sửa tát cho nó một cái thì

Louisette lại lái sang chuyện khác, nó nói với tôi: “Thế đồ chơi của mày đâu, chỉ cho tao xem?” Tôi định nói với nó rằng đây toàn là đồ chơi của con trai, thì nó nhìn thấy con gấu nhung lông của tôi, cái con gấu mà tôi mới chỉ cạo được có phân nửa bộ lông bởi vì dao cạo của bố chịu không nổi. “Mày chơi búp bê đây à?” con bé Louisette hỏi tôi, và nó cười phá lên. Tôi sắp sửa kéo tóc nó còn Louisette đã giơ tay nó lên để vả vào mặt tôi thì cánh cửa mở ra và hai bà mẹ cùng bước vào. “Thế nào, hai đứa, mẹ tôi nói, hai đứa chơi vui chứ? – Vâng vui ạ!” Louisette trả lời với hai con mắt mở rõ to và rồi nó chớp chớp mi mắt rất nhanh và mẹ tôi vừa ôm lấy nó vừa nói: “Kháu

quá, con bé kháu quá! Ôi sao mà yêu ời là yêu!” và Louissette còn hành hạ mi mắt nó ghê hơn nữa. “Hãy cho Louissette xem những cuốn sách tranh đẹp của con đi.” Mẹ nói với tôi và bà mẹ kia thì nói rằng, cả hai đứa chúng tôi đúng là yêu ời là yêu và họ cùng đi ra.

Còn tôi, tôi lôi đồng sách trong tủ hộc tường ra và tôi đưa cho Louissette, nhưng nó không xem và nó quăng chúng xuống đất, kể cả cuốn có hang đồng bọn Da đỏ và hay kinh khủng: “Sách của mày tao không quan tâm, con bé Louissette nói với tôi, mày có cái gì thú hơn không?” và rồi nó nhìn vào tủ hộc tường và nó thấy cái máy bay của tôi, cái ấy hay cực, nó có

một cái dây chun, nó màu đỏ và nó bay được hẳn hoi. “Để nguyên đấy, tôi nói, đấy không phải cho con gái, đấy là máy bay của tao!” và tôi cố giằng lại cái máy bay, nhưng Louissette đã tranh xa ra. “Tao là khách mời, nó nói, tao có quyền chơi tất cả đồ chơi của mày, nếu mày không đồng ý, tao sẽ gọi mẹ tao và xem đứa nào có lý nào!” Tôi chẳng biết làm thế nào cả, tôi không muốn nó làm vỡ cái máy bay của tôi, nhưng tôi cũng không muốn nó gọi mẹ nó, bởi vì như thế chắc lại sẽ sinh chuyện. Trong khi tôi đứng đó suy nghĩ, Louissette đã quay cánh quạt để lên dây chun và rồi nó thả cái máy bay ra. Nó thả máy bay ra ngoài cửa sổ phòng tôi vốn đang mở và cái máy bay

phóng đi mất. “Mày làm gì thế, tôi kêu lên. Mày làm mất máy bay của tao rồi!” và tôi bắt đầu khóc. “Máy bay của mày mất làm sao được, đồ ngốc, Louisette nói, nhìn xem, nó đã rơi xuống vườn rồi, bây giờ mình chỉ cần đi tìm thôi.”

Chúng tôi đi xuống phòng khách và tôi hỏi mẹ xem chúng tôi có thể ra ngoài vườn chơi không và mẹ nói rằng ngoài vườn trời quá lạnh, nhưng Louisette đã lại chớp mi mắt và nó nói rằng nó muốn ngắm hoa đẹp. Thế là mẹ tôi nói rằng nó là một cục cưng kháu khỉnh và mẹ nói chúng tôi phải mặc ấm vào khi ra ngoài. Tôi cần phải học mới được, cái món chớp mi này, có vẻ hiệu nghiệm kinh khủng!

Trong vườn tôi đã nhặt lại được cái máy bay, may thay, không bị làm sao hết, và Louissette nói với tôi: “Thế mình làm gì đây? – Tao không biết, tôi nói với nó, mày muốn ngắt hoa, thì cứ ngắt đi, ở đằng kia có hàng đồng.” Nhưng Louissette nói với tôi rằng nó thêm vào lũ hoa của tôi, rằng trông chúng thật là thảm hại. Tôi rất muốn đập cho nó một phát vào mũi, nhưng mà tôi không dám, bởi vì cái cửa sổ phòng khách mở ra vườn, và trong phòng khách thì lại có hai bà mẹ. “tao không có đồ chơi gì ở đây cả, trừ một quả bóng trong ga ra.” Louissette nói với tôi rằng ý đó rất hay. Chúng tôi đi lấy bóng và tôi thấy ngại thật sự, tôi sợ rằng lũ bạn tôi nhìn thấy tôi chơi bóng với

một đứa con gái. “Mau cứ đứng ở giữa hai cái cây đi, Louissette nói với tôi, rồi mày cõ mà bắt bóng.”

Ồ, con bé Louissette này làm tôi phát phì cười, thế rồi, nó đã lấy đà và, bùm! Một cú sút khủng khiếp! Quả bóng ấy, tôi không thể đỡ được, và nó làm vỡ tan kính cửa sổ của ga ra.

Hai bà mẹ vội ra khỏi nhà. Mẹ tôi nhìn cái cửa sổ ga ra và mẹ hiểu ngay lập tức. “Nicolas! Mẹ nói với tôi, thay vì chơi những trò bạo lực, tốt hơn hết là con hãy quan tâm đến khách mời của con, nhất là với những người bạn lịch sự như là Louissette!” Còn tôi, tôi liếc nhìn Louissette, nó đã ở títt đằng kia, trong vườn, và đang ngắt hoa thu hải đường.

Buổi tối, tôi bị cấm không được ăn món tráng miệng, nhưng chuyện đó cũng không sao hết, Louissette, cái con bé ấy kinh thật, đến khi nào chúng tôi lớn , chúng tôi sẽ lấy nhau.

Nó có cúť sút đúng là kinh khủng.

— — — — —

CHÚNG TÔI DIỄN TẬP ĐÓN BỘ TRƯỞNG

Chúng tôi được tập trung dưới sân trường và thầy hiệu trưởng đến nói chuyện với chúng tôi. “Các em thân mến, thầy nói với chúng tôi, thầy rất vui mừng tuyên bố với các em rằng nhân dịp công tác qua thành phố chúng ta, Ngài Bộ trưởng khiến chúng ta hết sức vinh dự được đón tiếp Ngài trong chuyến ghé thăm trường ta. Các em chắc không quên rằng, Ngài Bộ trưởng chính là một cựu học sinh của nhà trường. Ngài chính là một tấm gương cho các em, một tấm gương chứng tỏ rằng khi đã gắng công học tập thì hoàn toàn có thể hướng tới

những sự nghiệp cao vời. Thầy mong
mọi rằng Ngài Bộ trưởng sẽ nhận được
tại đây một sự đón tiếp không thể nào
quên và thầy trông đợi các em sẽ giúp đỡ
thầy trong việc này.”

Và thầy hiệu trưởng đã bắt Clotaire
và Joachim ra đứng một chỗ bởi vì
chúng nó đánh nhau.

Sau đó thầy hiệu trưởng tập hợp tất cả
giáo viên, giám thị đến đứng xung quanh
thầy và thầy nói với họ rằng thầy có
những ý tưởng kinh khủng để tiếp đón
ông bộ trưởng. Để bắt đầu, tất cả chúng
tôi sẽ hát Quốc ca và sau đó, ba em nhỏ
sẽ mang hoa tiến tới và chúng sẽ tặng
hoa cho bộ trưởng. Đúng là thầy hiệu
trưởng có những ý tưởng hay thật và

được tặng hoa sẽ là một điều ngạc nhiên đối với ông bộ trưởng, bởi vì chắc chắn ông ấy không hề chờ đợi điều đó. Cô giáo chúng tôi có vẻ lo lắng, tôi tự hỏi không hiểu tại sao. Tôi thấy cô giáo dạy này rất căng thẳng.

Thầy hiệu trưởng nói rằng chúng tôi sẽ diễn tập ngay lập tức và vì thế, chúng tôi sợ quá thể, bởi vì chúng tôi sẽ không phải lên lớp học. Cô Vanderblergue, cô giáo dạy hát, cho chúng tôi hát Quốc ca. Dường như là việc hát không được thành công lắm, mặc dù, chúng tôi cũng kêu gào ra trò. Đúng thật là chúng tôi cũng hơi hát trước một tí so với hội lớp lớn. Hội ấy đang ở chỗ ngày vinh quanh đã đến thì chúng tôi,

chúng tôi đã ở chỗ ngọn cờ đâm màu cất cao lần thứ hai, trừ thằng Rufus không thuộc lời nên cứ “lalala” và thằng Alceste thì không hát bởi vì nó đang ăn một cái bánh sừng bò. Cô Vanderblergue đã khoát tay rất mạnh tay để cho chúng tôi im đi, nhưng hay vì la mắng hội lớp lớn hát chậm, cô lại la mắng chúng tôi là những người hát thắng hẳn hoi và thế đúng là không công bằng. Có thể là cô Vanderblergue nổi giận bởi vì thằng Rufus, vái thằng cứ nhắm mắt mà hát, nên nó không nhìn thấy là cần phải ngừng lại và nó cứ “lalala” mãi. Cô giáo chúng tôi nói chuyện với thầy hiệu trưởng và cô Vanderblegue và rồi thầy hiệu trưởng nói với chúng tôi rằng chỉ những hội lớp lớn

hát thôi, hội lớp bé chỉ giả vờ hát. Chúng tôi thử làm và như thế thì đúng là rất trôi chảy, nhưng mà hát thì không to bằng và hiệu trưởng nói với Alceste rằng không cần thiết phải làm điệu bộ nhăn nhó để ra vẻ như đang hát như vậy và Alceste trả lời thầy rằng không phải nó làm ra vẻ như đang hát mà là nó đang nhai và thầy hiệu trưởng thở dài một cái rõ to.

“Thôi được, thầy hiệu trưởng nói, sau Quốc ca, chúng ta sẽ cho ba học sinh lên.” Thầy hiệu trưởng nhìn chúng tôi và thầy chọn Eudes, Agnan, cái thằng đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, và tôi. “Đáng tiếc đây không phải là các em gái, thầy hiệu trưởng nói, nếu không có thể cho cho các em mặc đồ màu xanh,

trắng và đỏ, hay là thế này, ta sẽ thắt nơ trên tóc cho các em như vậy là hay nhất.” “Nếu ai mà thắt nơ lên đầu tao, thì nó sẽ bóc hơi ngay.” Thằng Eudes nói. Thầy hiệu trưởng quay đầu lại rất nhanh và thầy nhìn Eudes với một con mắt rất to và con mắt kia rất bé, vì cái lông mày ở trên nó cau lại. “Em vừa nói cái gì thế?” thầy hiệu trưởng hỏi, vậy là cô giáo tôi trả lời rất nhanh:”Không, thưa thầy hiệu trưởng, em ấy chỉ ho thôi ạ – Không đâu thưa cô, thằng Agnan nói, em nghe nó nói hết, cô nói với nó rằng cô có yêu cầu nó phải lên tiếng đâu. “Đúng vậy, thằng mách lẻo bản thủ, Eudes nói, ai mượn mày chứ.” Agnan bắt đầu khóc lóc và nói rằng không ai yêu nó cả và rằng nó thật

bất hạnh và rằng nó cảm thấy khó chịu và rằng nó sẽ nói với bố nó và rằng người ta sẽ biết những gì khác phải biết và cô giáo nói thẳng Eudes không được tự tiện nói khi không được phép và thầy hiệu trưởng đưa tay lên mặt như để lau và thầy hỏi cô giáo xem cái câu chuyện này bao giờ thì kết thúc và rằng thầy đã tiếp tục được chưa, cô giáo đỏ bừng hết cả người lên và cô thế trông lại càng đẹp, cô đẹp gần như tương đương với mẹ, nhưng mà ở nhà tôi thì bố mới hay đỏ lù người hơn.

“Được rồi, thầy hiệu trưởng nói, ba em này sẽ tiến đến Ngài Bộ trưởng và sẽ tặng ngài ấy hoa. Tôi cần gì đó trông giống như bó hoa để diễn tập nào.”

“Thầy Nước Lèo, chính là một giám thị nói: “Tôi có ý này, thưa thầy hiệu trưởng, tôi trở lại ngay bây giờ đây”, và thầy ta chạy đi và thầy ta chạy lại với ba cái chổi lông. Thầy hiệu trưởng có vẻ hơi ngạc nhiên và rồi thầy nói thôi được, xét cho cùng, để diễn tập thì thế cũng được. Thầy Nước Lèo đưa chổi lông cho từng đứa một, Eudes này, Agnan này, tôi này. “Được rồi, thầy hiệu trưởng nói, giờ thì thế này các em, ta cứ giả dụ thầy là Ngài Bộ trưởng, còn các em, các em hãy tiến đến và trao chổi lông cho thầy.” Chúng tôi làm theo lời thầy hiệu trưởng và chúng tôi đưa cho thầy chổi lông. Thầy hiệu trưởng đang ôm chổi lông trong tay thì đột nhiên thầy lại bực tức. Thầy nhìn

Geoffroy và thầy nói với nó: “Em, em kia kia, tôi nhìn thấy em cười. Tôi muốn em nói cho chúng ta biết có cái gì lại kỳ cục đến như vậy, để tất cả chúng ta cũng cười luôn một thể. – Đây là việc thầy nói đây ạ. Geoffroy đáp, rằng sẽ thất nơ lên tóc của Nicolas, Eudes và cả cái đồ cục cụng bản thủ Agnan ạ, việc đó khiến em thấy phát phì cười! – Mà muốn một phát đâm vào mũi không hả?” – Eudes hỏi. “Chí phải,” tôi nói, và thằng Geoffroy cho tôi một cái tát. Chúng tôi bắt đầu đánh nhau và những đứa khác cũng ẩu đả luôn, trừ thằng Agnan vừa lặn đùng ra đất vừa kêu khóc rằng nó không phải là cục cụng bản thủ và rằng không ai yêu nó cả và rằng bố nó sẽ phàn nàn với cả

ông bộ trưởng. Thầy hiệu trưởng phát những cái chổi lông và hét lên: “Dừng lại! Ô kìa dừng lại!” Tất cả mọi người đều chạy tứ tung, cô Vanderblergie đã bị đau, thật là kinh khủng khiếp.

Ngày hôm sau, khi ông bộ trưởng đến, mọi chuyện diễn ra rất tốt đẹp, nhưng chúng tôi thì chẳng nhìn thấy ông ấy, bởi vì chúng tôi đã bị tống vào trong xưởng giặt, kể cả ông bộ trưởng có muốn gặp chúng tôi đi nữa cũng không được bởi vì cửa đã bị khóa chặt.

Thầy hiệu trưởng có những ý tưởng kinh lên được!



TÔI HÚT THUỐC

Tôi đang ở trong vườn và tôi đang chẳng làm gì cả thì thằng Alceste đến và nó hỏi tôi đang làm gì và tôi trả lời nó: “Chả làm gì cả.”

Thế là Alceste nói với tôi: “Đi với tao, tao có cái này cho mày xem, mình sẽ thích cực.” Tôi đi theo Alceste ngay tức thì, hai đứa vẫn chơi với nhau rất vui. Alceste, tôi không biết đã nói với các bạn chưa, đó là một thằng bạn rất to béo và lúc nào cũng ăn luôn mồm. Nhưng bây giờ thì nó không hề ăn, nó để tay trong túi quần và trong khi chúng tôi đi trên phố, nó cứ nhìn về đằng sau như thể là xem có ai bám theo chúng tôi hay không.

“Mày muốn cho tao xem cái gì thế, Alceste?” tôi hỏi. “Từ từ đã,” nó nói.

Cuối cùng, khi chúng tôi ngoặt vào góc phố, Alceste lôi trong túi ra một điều xì gà to tướng, “Xem đây, nó nói với tôi, đây là xì gà thật đấy, chứ không phải bằng sô sô la đâu!” Ôi dào, không phải là sô cô la thì nó chẳng cần phải bảo tôi, nếu xì gà mà bằng sô sô la, Alceste đã chẳng cho tôi xem, nó đã nhai bét mất rồi.

Tôi thấy hơi thất vọng một tí, thế mà Alceste nói với tôi là sẽ thích cực. “Thế điều xì gà này thì làm được cái gì?” tôi hỏi. “hỏi thế cũng hỏi! Alceste trả lời tôi, tất nhiên là sẽ hút chứ thế nào nữa!” Tôi không chắc chắn rằng hút xì gà là

một ý hay, thế và tôi rất có cảm giác rằng điều đó sẽ khiến bố và mẹ không hài lòng, nhưng Alceste đã hỏi tôi rằng bố tôi và mẹ tôi có cấm tôi hút xì gà hay không. Tôi suy nghĩ, và tôi phải công nhận rằng bố và mẹ tôi đã cấm tôi vẽ tranh lên tường trong phòng tôi, cấm nói leo trong bàn ăn khi có khách nếu chưa được hỏi, cấm đổ nước đầy bồn tắm để chơi tàu thủy, cấm ăn bánh ga tô trước bữa tối, cấm đóng sập cửa, cấm cho tay vào mũi để ngoáy và cấm nói tục chửi bậy, nhưng còn hút xì gà thì bố mẹ tôi chưa bao giờ cấm cả.

“Mày thấy chưa, Alceste nói với tôi. Dù sao đi nữa để không phải sinh chuyện, chúng mình sẽ đi nấp ở đâu đấy

để có thể hút xì gà thoải mái.” Tôi gợi ý rằng chúng tôi đi ra bãi đất hoang không xa nhà mấy. Bố thì chả bao giờ ra đấy cả. Alceste nói rằng đó là một ý hay và chúng tôi đã vượt qua hang rào để vào trong bãi đất hoang thì Alceste lại vỗ trán một cái. “Mày có lửa không?” nó hỏi tôi, tôi trả lời nó là không. “Ồ thế thì, Alceste nói, làm thế nào mà bọn mình hút xì gà được?” Tôi gợi ý rằng bọn mình sẽ xin lửa của một ông trên phố, tôi đã thấy một ông làm như vậy với bố tôi và như thế rất là hay, bởi vì cái ông kia cứ cố bật cái bật lửa của ông ấy mãi và vì có gió nên ông ấy không thể, thế là ông ấy chìa điều thuốc của mình ra cho bố và bố áp điều thuốc của bố vào điều thuốc

của ông ấy và điều thuốc của ông kia bị dúm dó lại, và ông kia không được hài lòng lắm. Nhưng Alceste nói rằng tôi có bị chập mạch hay không và rằng không bao giờ có ông nào lại muốn cho chúng tôi xin lửa cả bởi vì chúng tôi còn bé tẹo. Tiếc thật, tôi đang rất khoái làm dúm dó điều thuốc của ông nào đó bằng điều xì gà to đùng của chúng tôi. “Thế mình đi mua diêm ở cửa hiệu thuốc lá thì sao?” tôi nói. “Mày có tiền không?” Alceste hỏi tôi. Tôi nói rằng bọn mình có thể cùng góp tiền như cuối năm ngoái ở trườngm để mua quà cho cô giáo. Alceste tức giận, nó nói rằng nó đã có xì gà rồi, tôi phải trả tiền diêm là việc rất công bằng. “Mày có trả tiền xì gà

không?” tôi hỏi. “Không, Alceste nói với tôi, tao thấy nó trong ngăn kéo bàn làm việc của bố tao, bởi vì bố tao không hút xì gà, nên bố tao không thấy thiếu và ông ấy sẽ không bao giờ biết là điều xì gà không còn ở đó nữa. Nếu mày không phải trả tiền xì gà thì không có chuyện tao phải trả tiền diêm,” tôi nói.

Cuối cùng, tôi đã chấp nhận phải mua diêm, với điều kiện là Alceste phải đi cùng với tôi đến hiệu bán thuốc lá, tôi hơi sợ phải đến đó một mình.

Chúng tôi bước vào hiệu bán thuốc lá và một bà đã hỏi chúng tôi: “Các cháu cần gì hả lũ thỏ con? – Diêm ạ,” tôi nói. “Để cho bố chúng cháu,” Alceste nói thêm, nhưng điều này thì chẳng khôn tẹo

nào, bởi vì bà kia đã nghi ngờ và bà ấy nói rằng chúng tôi không được chơi với diêm, rằng bà ấy không muốn bán diêm cho chúng tôi và rằng chúng tôi chỉ là một đứa trẻ ranh. Tôi thấy được như trước thì thích hơn, khi tôi và Alceste còn là lũ thỏ con.

Chúng tôi ra khỏi hiệu bán thuốc lá và chúng tôi thấy khó chịu quá. Khi người ta còn bé thì hút xì gà sao mà khó thế! “Tao có một ông anh họ là hướng đạo sinh, Alceste nói với tôi. Hình như là người ta dạy anh ấy làm ra lửa bằng cách xoay những mẩu gỗ. Nếu như bọn mình mà là hướng đạo sinh, bọn mình sẽ biết làm cách nào để hút xì gà.” Tôi không biết là người ta có thể học chuyện đó ở chỗ

những người hướng đạo sinh hay không, nhưng mà không nên tin tất cả những gì Alceste kể. Tôi cũng chưa bao giờ thấy một hướng đạo sinh hút xì gà.

“Tao phát chán cái điều xì gà của mày rồi, tôi nói với Alceste, tao đi về nhà đây. _ Ồ, Alceste nói, chẳng nào thì tao cũng bắt đầu đói rồi và tao không muốn bị muộn bữa quà chiều có bánh baba.” Và, đột nhiên, chúng tôi nhìn thấy dưới đất, trên vỉa hè có một bao diêm! Rất nhanh, chúng tôi nhặt lên và chúng tôi thấy còn một que diêm ở bên trong. Alceste đã kích động đến nỗi nó quên khuấy món bánh baba. Mà để cho Alceste quên cả bánh baba, thì nó phải bị kích động kinh khủng! “Nào phóng

ngay ra bãi đất hoang nào!” Alceste hét lên.

Chúng tôi chạy và chúng tôi vượt qua hang rào, qua cái chỗ bị thiếu mất tấm ván. Bãi đất hoang thật là hay, chúng tôi ra đây luôn để chơi nghịch. Ở đó có tất tần tật: cỏ này, bùn nàt, vỏ lon này, mèo này, và nhất là có cái ô tô nữa! Đó là một cái ô tô cũ, dĩ nhiên, nó không còn bánh, không có mô tơ, không có cánh cửa, nhưng chúng tôi chơi ở trong rất thích, chúng tôi kêu dỉn, dỉn và chúng tôi chơi trò ô tô buýt, reng reng, đến bến rồi, xe đầy rồi, thích khủng khiếp!

“Chúng mình sẽ hút thuốc trong xe ô tô.” Alceste nói. Chúng tôi chui vào, và khi chúng tôi ngồi xuống, những cái lò xo

ở ghế phô toi kêu cọt két rất kinh, giống như cái ghế phô toi của ông ngoại ở nhà bà ngoại vậy, mà bà ngoại thì không muốn sửa chữa vì nó gợi nhớ ông ngoại.

Alceste cắn một miếng xì gà và nó nhỏ đi. Nó nói với tôi rằng nó đã thấy làm thế trong một bộ phim có bọn cướp. Thế rồi, chúng tôi hết sức chú ý để không phí mất que diêm và mọi thứ diễn ra rất tốt. Thằng Alceste, vì miếng xì gà là của nó, là đứa bắt đầu hút trước, nó vừa hút vừa xuýt xoa ầm ĩ và có rất nhiều khói. Cú đầu tiên đã làm thằng Alceste ngạc nhiên, nó cứ bị ho và nó đưa xì gà cho tôi. Tôi cũng hút, và tôi phải công nhận rằng tôi không thấy hút thích lắm và tôi cũng bị ho. “Mày hút không đúng,

Alceste nói với tôi, nhìn đây! Thở khói ra đằng mũi!” Và Alceste cầm điều xì gà và nó thử thở khói ra phía đằng mũi, và như thế lại càng khiến nó ho tợn. Đến lượt tôi, tôi cũng thử và tôi thành công hơn, nhưng khói nó như chọc vào hai mắt tôi. Chúng tôi vui ới là vui.

Chúng tôi cứ thế chuyền xì gà cho nhau, rồi thằng Alceste nói với tôi: “Cái này lạ thật, tao chả thấy đói nữa.” Thằng Alceste tái mét đi, và đột nhiên, nó bị ốm rất kinh. Chúng tôi vứt điều xì gà đi, còn tôi, đầu tôi quay cuồng và tôi đã thấy muốn khóc. “Tao về nhà với mẹ tao đây,” Alceste vừa chạy đi vừa ôm bụng. tôi tin rằng tối nay nó sẽ không ăn bánh baba.

Tôi cũng trở về nhà. Người không

được khỏe lắm. Bố đang ngồi trong phòng khách và hút tẩu, mẹ đang đan len và tôi thì đã bị ốm. Mẹ rất lo lắng mẹ hỏi tôi bị làm sao, tôi trả lời là tại khói, nhưng tôi không thể tiếp tục giải thích cho mẹ về vụ xì gà được, vì tôi vẫn còn ốm. “Anh thấy chưa, mẹ nói với bố, em luôn nói với anh rằng cái tẩu này cứ nồng nặc hết cả lên!” Và thế là ở nhà từ khi tôi hút xì gà, bố không có quyền hút tẩu nữa.

THẰNG NGÓN CÁI

Cô giáo giải thích với chúng tôi rằng thầy hiệu trưởng sắp sửa nghỉ, thầy sẽ về hưu. Để mừng dịp này, người ta sẽ chuẩn bị những thứ kinh khủng ở trường, người ta sẽ làm như là lễ phát phần thưởng: các ông bố và các bà mẹ sẽ đến, người ta sẽ kê ghế trong phòng học lớn, ghế pho tôi cho thầy hiệu trưởng và giáo viên, những tràng hoa và một cái bục để phát biểu ý kiến. Còn diễn trò thím như thường lệ, do học sinh chúng tôi đảm nhiệm.

Mỗi lớp đều chuẩn bị cái gì đó. Bọn lớp lớn sẽ biểu diễn thể dục, chúng sẽ chòng đưa này lên đưa kia và tới lúc đưa nào cao nhất thì sẽ phát một lá cờ bé xíu

vaf tất cả mọi người hoa hô. Bọn họ năm
ngoái cũng đã làm vậy trong lễ trao phần
thưởng và như thế rất hay, cho dù lúc
cuối cùng cũng bị hơi hồng ắn với cái lá
cờ, bởi bọn chúng bị ngã lăn chiêng
trước khi kịp phát lên. Lốp ngay trên
chúng tôi thì sẽ khiêu vũ. Bọn chúng sẽ
ăn mặ toàn bộ như nông dân, đi guốc.
Bọn chúng xếp thành vòng tròn, đá guốc
vào cái bọc, và thay vì phát cờ, bọn
chúng sẽ vẫy khăn mùi xoa và kêu lên
“ôi chà!”. Bọn này cũng vậy, cũng đã làm
thế từ năm ngoái, không hay bằng biểu
diễn thể dục, nhưng mà bọn này thì không
bị ngã. Có một lớp bài hát Anh Jacques
và một cựu học sinh sẽ lên đọc một bài
chúc mừng và sẽ phát biểu với chúng tôi

rằng bởi vì thầy hiệu trưởng đã khuyên khích bảo anh ta rất chí lý nên anh ta đã thành người và thành thư ký tòa thị chính.

Còn chúng tôi, thì sẽ rất cực kỳ! Cô giáo nói với chúng tôi rằng chúng tôi sẽ đóng một vở kịch! Một vở kịch y như là trong nhà hát và trong ti vi nhà thằng Clotaire, bởi vì bố vẫn còn chưa muốn mua lấy một cái.

Vở kịch có tên là Thằng Ngón Cái và Mèo đi Hia, và hôm nay, tại lớp, chúng tôi sẽ diễn tập buổi đầu tiên, cô giáo phải bảo cho chúng tôi là sẽ đóng vai nào. Thằng Geoffroy, để phòng xa, đã mặc quần áo cao bồi đến, bố nó rất giàu và ông ấy đã mua cho nó hàng đồng thú, nhưng cô giáo không thích bộ quần áo

cải trang của Geoffroy lắm. “Cô đã nhắc em rồi, Geoffroy, cô giáo nói với nó, rằng cô không thích em mặc quần áo cải trang đến lớp. Mặt khác, làm gì có cao bồi nào trong vở kịch này. – Không có cao bồi ạ? Geoffroy hỏi, thế mà cũng đòi gọi là kịch? Thế thì sẽ chẳng ra quái gì!” và cô giáo phạt nó đứng góc.

Nội dung của vở kịch rất là phức tạp và tôi cũng không hiểu rõ lắm khi cô giáo kể lại cho chúng tôi. Tôi biết rằng có một thằng Ngón Cái đi tìm anh em của nó và nó đã gặp Mèo đi Hia và có một hầu tước vùng Carabas và một yêu tinh rất muốn ăn thịt an hem của thằng Ngón Cái và Mèo đi Hia đã giúp thằng Ngón Cái và con yêu tinh đã chịu thua và nó trở

nên tử tế và tôi tin rằng cuối cùng nó đã không ăn thịt ăn em của thằng Ngón Cái, và tất cả bọn đều hài lòng và cả bọn đi ăn cái khác.

“Xem nào, cô giáo nói, ai sẽ đóng vai Ngón Cáo nào? - Em ạ, thằng Agnan nói. Đây là vai chính và em là người đứng đầu lớp!” Đúng là thằng Agnan là đứa đứng đầu lớp và cũng là cục cưng và là một thằng bạn tồi suốt ngày khóc lóc và nó đeo kính và mình không thể đảm nó được chính vì cái kính ấy. “Ngũ mảy mà đóng được Ngón Cái thì có họa tao cũng dết được đăng ten!” Eudes, một thằng bạn, nói, và Agnan bắt đầu khóc lóc và cô giáo phạt Eudes đứng góc bên cạnh Geoffroy.

“Bây giờ tôi cần có yêu tinh, cô giáo nói, một con yêu tinh muốn ăn thịt Ngón Cái!” Tôi liền gợi ý tặng con yêu tinh sẽ là Alceste, bởi vì thằng ấy rất béo và nó ăn suốt ngày. Nhưng Alceste không nhất trí, nó nhìn thẳng Agnan và nó nói: “Tôi không ăn cái thuq̄s này, đời nào!” Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Alceste có vẻ kinh thức ăn; mặc dù cái ý tưởng ăn thằng Agnan thì đúng là không được ngon lành gì lắm. Agnan rất bức mình với việc người ta không thèm ăn nó. “nếu mày không rút lại những gì mày vừa nói, Agnan hét lên, tao sẽ nói với bố mẹ tao và tao sẽ làm cho mày bị đuổi học! – Trật tự! cô giáo đã kêu lên. Alceste, em sẽ đóng vai dân làng và em

cũng là người nhắc vở, để giúp các bạn trong buổi biểu diễn.” Ý tưởng được nhắc vở cho lũ bạn, y như khi bọn chúng bị lên bảng, khiến thằng Alceste rất thích chí, nó lấy một cái bánh bích quy trong túi và cho vào mồm và nó nói: “Vung! – Ăn nói như vậy đấy, cô giáo kêu lên, em có muốn ăn nói cho tử tế không hả? – Vung, thưa cô,” Alceste chữa lại và cô giáo thở dài rõ to, thời gian gần đây cô có vẻ mệt mỏi.

Còn Mèo đi Hia, đầu tiên cô giáo chọn Maxient. Cô nói với nó rằng nó sẽ có một bộ quần áo đẹp, một thanh kiếm, ria mép và một cái đuôi. Maxient nhất trí với bộ quần áo đẹp, ria mép và nhất là thanh kiếm, nhưng đuôi thì nó chối đây

đây. Em sẽ giống như một con khỉ,” nó nói. “Chứ sao nữa, Joachim nói, mày có khác mấy đâu!” và Maxient đá cho nó một phát, Joachim tát lại thằng kia một cái, cô giáo phạt cả hai thằng đứng góc và cô nói với tôi rằng Mèo đi Hia sẽ là tôi và rằng nếu mà tôi không đồng ý thì cũng sẽ chịu chung số phận, bởi vì cô đã bắt đầu chán ngấy cái lũ nhãi ranh chúng tôi rồi và cô đến ái ngại cho bố mẹ chúng tôi phải nuôi dạy chúng tôi và rằng nếu cứ tiếp tục thế này rồi thì chúng tôi sẽ vào tù ra tội hết cả lũ và cô cũng ái ngại cho cả lính gác.

Sau khi chọn Rufus làm yêu tinh và Clotaire làm hầu tước vùng Carabas, cô giáo đưa cho chúng tôi những trang giấy

đánh máy có viết những thứ mà chúng tôi phải nói. Cô giáo thấy rằng có một đồng diễn viên phải đứng góc, thế là cô bảo bọn chúng đi ra để giúp Alceste làm quần chúng dân làng. Alceste không hài lòng, nó chỉ muốn làm quần chúng một mình, nhưng cô giáo bảo nó im mồm đi. “Được rồi, cô giáo nói, chúng ta bắt đầu, hãy đọc kỹ vai của các em. Agnan, em hãy làm thế này: em đi đến đây, em đang tuyệt vọng, đây là khu rừng, em tìm anh em của mình và em bắt gặp Nicolas, Mèo đi Hia. Các em khác, làm quần chúng, tất cả các em cùng nói: ô, đây chính là Ngón Cái và Mèo đi Hia mà! Bắt đầu đi.”

Chúng tôi cùng đứng trước cái bảng

đen. Tôi có một cái thước cài ở thắt lưng giả vờ làm kiếm và Agnan bắt đầu đọc lời thoại vai của nó. “Anh em của tôi, nó nói, anh em tội nghiệp của tôi đang ở nơi nao! – Anh em của tôi, thằng Alceste hét lên, anh em tội nghiệp của tôi đang ở nơi nao! – Ô kìa Alceste , em làm cái gì vậy?” cô giáo hỏi. “Ô hay, Alceste trả lời, em là người nhắc vở, cho nên em nhắc! – Em thưa cô, Agnan nói, khi Alceste nhắc, nó làm bắn bột bích quy lên kính của em, và em chẳng nhìn thấy gì cả! Em sẽ mách bố mẹ em!” Và thằng Agnan tháo kính của nó ra để lau, thế là, Alceste tranh thủ ngay tức thì và nó đã tát cho thằng kia một phát. “Vào mũi! Eudes hét lên, đâm ngay vào mũi!”

Agnan rú lên và khóc. Nó nói rằng nó thật bất hạnh, và rằng người ta muốn giết nó và nó lăn đùng ra đất. Maxient, Joachim và Geoffroy bắt đầu làm quần chúng: “Ô, đây chính là Ngón Cái, bon chúng nói, và Mèo đi Hia mà!” Tôi thì đánh nhau với Rufus. Tôi có cái thước và nó có hộp bút. Buổi diễn tập đang diễn ra hay cực thì đột nhiên cô giáo hét lên: “Đủ rồi! Về chỗ ngay! Các em sẽ không diễn cái vở kịch này trong dịp tới đây nữa. tôi không muốn thầy hiệu trưởng xem những thứ này!”

Tất cả chúng tôi sững sờ đến há hốc mồm.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi nghe thấy cô giáo phạt cả thầy hiệu trưởng.

CÁI XE ĐẠP

Bố không muốn mua xe đạp cho tôi. Bố lúc nào cũng nói rằng bọn trẻ con rất bất cẩn và rằng chúng nó thích làm trò nhào lộn và rằng chúng sẽ phá tan xe đạp của chúng và chúng sẽ bị đau. Còn tôi, tôi nói với bố rằng tôi sẽ cẩn thận và rồi tôi khóc và rồi tôi dỗ và rồi tôi nói rằng tôi sẽ bỏ nhà ra đi, và, cuối cùng, bố đã nói rằng tôi sẽ có một cái xe đạp nếu như làm bài số học mà tôi ở trong số mười đưa đầu tiên.

Chính vì thế mà hôm qua khi đi học về tôi hài lòng ghê gớm, bởi vì tôi xếp thứ mười với bài thi số học. Bố, khi biết điều đó, đã mở to hai mắt và bố nói: “Ô

thế à, ô hay thế nhỉ” và mẹ ôm hôn tôi và mẹ nói với tôi rằng bố sẽ mua ngay lập tức cho tôi một cái xe đạp đẹp và rằng làm được bài thi số học thật sự là rất tốt. Cần phải nói rằng tôi đã gặp may, bởi vì chúng tôi chỉ có mười một đứa làm bài thi số học, tất cả những đứa khác đều bị cúm và đứa đứng thứ mười một chính là Clotaire, cái thằng luôn xếp bét lớp nhưng với nó thì điều đó chẳng quan trọng bởi vì nó đã có xe đạp rồi.

Hôm nay, khi tôi về đến nhà, tôi thấy bố và mẹ cùng chờ tôi ở ngoài vườn với miệng cười rõ to.

“Bố mẹ có một điều ngạc nhiên dành cho cậu con trai lớn tướng nhà ta đây!” mẹ nói và mắt mẹ cũng như đang cười,

và bố đi vào gar a và bố mang ra các bạn không thể đoán được đâu: một cái xe đạp! Một cái xe đạp màu đỏ và bạc bóng lộn với một cái đèn và một cái chuông. Kinh khủng! Tôi bắt đầu chạy lòng lên và tôi ôm chầm mẹ, tôi ôm chầm bố và tôi ôm chầm cái xe đạp. “Phải hứa với bố là sẽ cẩn thận, bố nói, và không được nhào lộn!” Tôi hứa, thế là mẹ ôm hôn tôi, mẹ nói với tôi rằng tôi là đứa con trai lớn tướng của mẹ và rằng mẹ đi chuẩn bị làm món kem sô cô la để ăn tráng miệng đây và mẹ đi vào trong nhà. Mẹ tôi và bố tôi đúng là hết sảy nhất trên đời!

Còn bố, bố ở lại ngoài vườn cùng với tôi. “Con có biết, bố nói với tôi, rằng bố từng là quán quân ác liệt môn đua xe đạp

và rằng nếu bố mà không quen mẹ con, bố có thể đã trở thành vận động viên chuyên nghiệp?” Thế thì tôi không biết. Tôi biết rằng bố từng là quán quân kinh khủng môn bóng đá, môn bóng bầu dục, môn bơi và môn quyền anh, nhưng môn đua xe đạp thì chỉ vừa mới biết. “Bố sẽ cho con xem,” bố nói và bố ngồi lên xe đạp của tôi và bắt đầu đạp quanh vườn. Dĩ nhiên, cái xe đạp quá bé so với người của bố và bố rất chật vật với cái đầu gối dâng lên tận mắt, nhưng bố xoay sở được.

“Đây là một trong những cảnh tượng lố bịch nhất mà tôi từng chứng kiến kể từ lần cuối tôi gặp anh!” Cái người vừa nói chính là ông Blédurt là hàng xóm của

chúng tôi, và rất thích trêu chọc bố. “Anh im đi, bố kêu lên, anh thì biết gì về xe đạp! – Cái gì? Ông Blédurt kêu lên, hãy biết rằng, cái đồ dốt nát tội nghiệp, tôi từng là quán quân liên vùng hạng nghiệp dư và rằng tôi có thể đã thành chuyên nghiệp rồi nếu như tôi không quen vợ tôi!” Bố bắt đầu cười phá lên. “Quán quân, ngữ anh? Bố nói. Đừng làm tôi phì cười, anh đến ngồi ba bánh cũng chẳng nổi nữa là!” À, cái này thì ông Blédurt thấy không vừa lòng. “Rồi anh sẽ biết,” ông ấy nói và ông ấy nhay qua hàng rào. “Đưa cái xe đạp đó cho tôi” ông Blédurt vừa nói vừa đặt tay lên ghi đông, nhưng bố không chịu buông cái xe đạp ra. “Có ai mượn anh đâu hả Blédurt, bố nói,

quay trở về hang của anh đi! – Anh sợ rằng tôi sẽ làm anh phát xấu hổ trước thằng con bất hạnh của anh hử?” ông Blédurt hỏi. “Anh im cái mồm đi nào, anh làm tôi phát phiền, và chỉ có thế mà thôi!” bố nói, rồi bố giằng cái ghi đông ra khỏi tay ông Blédurt và bố lại bắt đầu đạp vòng quanh vườn. “Lố bịch!” ông Blédurt nói. “Mấy lời ghen tị ấy nhằm nhò gì với tôi,” bố trả lời.

Còn tôi, tôi chạy theo sau bố và tôi hỏi bố xem tôi có thể đạp một vòng trên xe đạp của tôi xem tôi có thể đạp một vòng trên xe đạp của tôi không, nhưng bố không nghe tôi, bởi vì ông Blédurt vừa nhìn bố vừa bắt đầu phá lên cười và bố đã trượt vào những cây thu hải đường.

“Có cái gì mà anh cười như bị rò thế?” bố hỏi. “Bây giờ con đi một vòng được chưa?” tôi nói. “Tôi cười bởi vì tôi thấy đáng buồn cười!” ông Blédurt nói. “Đây là xe đạp của con cơ mà,” tôi nói. “Anh là kẻ hoàn toàn đàn độn, Blédurt tội nghiệp ạ,” bố nói. “Có thật không đấy?” ông Blédurt hỏi. “Thật” bố trả lời. Thế là ông Blédurt tiến sát lại bố và ông ấy đẩy bố cùng với cái xe đạp ngã vào đám thu hải đường. “Xe đạp của con!” tôi kêu lên. Bố đứng dậy và đến lượt mình bố lại đẩy ông Blédurt ngã xuống và nói: “Thế nào, cứ thử xem!”

Khi bọn họ ngừng xô đẩy nhau, ông Blédurt nói: “Tôi có ý này, tôi thi với anh một cuộc bấm đồng hồ xung quanh

khu phố này, rồi ta sẽ biết ai là người nhanh hơn! – Không đời nào, bố trả lời, tôi cấm anh không được leo lên cái xe đạp của Nicolas! Vả lại, to đừng như anh, anh sẽ làm gãy tan cái xe đạp của nó ra – Rút vòi vào rồi!” ông Blédurt nói. “Rút vòi vào rồi! tôi á? Bố kêu lên, anh xem đây!” Bố lấy cái xe đạp và bố đi ra vỉa hè. Ông Blédurt và tôi đi theo sau. Tôi bắt đầu thấy chán ngấy chuyện này lên rồi thế và tôi thậm chí còn chưa cả được ngồi lên cái xe đạp! “Được rồi, bố nói, mỗi người hãy làm một vòng xung quanh khu phố và ta sẽ bấm giờ, ai thắng sẽ là quán quân. Cho dù đây chỉ là việc hình thức thôi, với tôi á, thắng là chuyện chẳng cần phải bàn! – Tôi mừng là anh

cũng biết rõ anh sẽ đi đứt”, ông Blédurt nói. “Thế còn con, thì biết làm gì đây?” tôi chất vấn. Bố quay về phía tôi, hết sức ngạc nhiên, y như bố đã quên bằng có tôi ở đây. “Con á? Bố nói với tôi, con á? Thôi được, con sẽ là người bấm giờ. Ông Blédurt sẽ đưa con cái đồng hồ.” Nhưng ông Blédurt không muốn đưa cái đồng hồ của ông ấy, bởi ông ấy nói rằng trẻ con thì cái gì chúng nó chẳng làm vỡ, thế là bố nói với ông ấy chỉ là một tên hà tiện và bố đưa cho tôi cái đồng hồ hết sảy của bố có một cái kim dài chạy rất nhanh nhưng mà tôi vẫn thích cái xe đạp của tôi hơn.

Bố và ông Blédurt bắt thăm và ông Blédurt xuất phát trước. Đúng thật là ông

ấy to béo ra trò, chúng tôi gần như không nhìn thấy cái xe đạp đâu cả và những người đi trên phố vừa quay lại nhìn vừa cười cái ông Blédurt. Ông ấy đạp không nhanh lắm, và rồi, ông ấy rẽ vào góc phố và ông ấy biến mất. Khi chúng tôi thấy ông ấy trở lại từ góc phố khác, ông Blédurt đã đỏ lừ người lên, ông ấy thè lưỡi ra và ông ấy đạp ngoằn ngoằn ngoào. “Bao nhiêu?” ông ấy hỏi khi ông ấy đến trước mặt tôi. “Chín phút và cái kim dài ở giữa năm và sáu,” tôi trả lời. Bố bắt đầu cười phá lên. “Ôi anh già ơi, bố nói, với anh thì cuộc đua Tour de France sẽ kéo dài đến sáu tháng! – Thay vì cứ đua cọt những trò trẻ ranh, ông Blédurt đang thở hỏn hỏn nói, anh cứ thử

phóng nhanh hơn xem!”Bố cầm lấy xe đạp và bố phóng đi.

Ông Blédurt lấy lại hơi và tôi nhìn đồng hồ, chúng tôi cùng chờ đợi. Tôi thì dĩ nhiên là muốn rằng bố thắng, nhưng cái đồng hồ cứ tiếp tục đếm và chúng tôi nhìn thấy chín phút và rồi mười phút. “Tôi thắng rồi! Tôi là quán quân!”Ông Blédurt kêu lên.

Sau mười lăm phút, chúng tôi vẫn không thấy bố trở lại. “Kỳ thật, ông Blédurt nói, hay là ta phải đi xem, nhớ có chuyện gì xảy ra, thế rồi thấy bố đi tới, Bố đi bộ. Quần bố bị rách, bố áp mũi soa lên mũi và bố xách cái xe đạp bằng tay. Cái ghi đông của xe đạp vẹo đi, bánh xe cong queo hết và cái đèn thì vỡ.

“Tôi đâm vào một cái thùng rác,” bố nói.

Ngày hôm sau, tôi nói chuyện đó với Clotaire vào giờ ra chơi. Nó nói với tôi rằng cái xe đạp cái xe đạp đầu tiên của nó cũng bị xảy ra chuyện gần như y hệt. “Mày biết rồi chứ sao nữa, nó bảo tôi, mấy ông bố lúc nào chẳng thế, bọn họ luôn giở trò, và nếu mà mình không để ý, họ sẽ làm tan xe đạp và họ sẽ bị đau.”

TÔI ỒM

Hôm qua tôi cảm thấy rất khỏe, bằng chứng là tôi đã ăn hàng đống ca ra men, kẹo, bánh ga tô, khoai tây rán và kem, và đến đêm, tôi chẳng hiểu tại làm sao, tôi đã ồm ơ là ồm.

Sáng nay ông bác sĩ đã đến. Khi ông ấy bước vào phòng tôi, tôi đã khóc òa lên, nhưng là vì thói quen hơn là vì lý do khác, bởi vì ông bác sĩ này thì tôi quen, ông ấy hiền kinh khủng. Thế rồi khi ông ấy áp đầu vào ngực tôi thì tôi rất khoái, bởi vì nó trụi thui lụi và tôi nhìn thấy sợ ông ấy cứ bóng lộn trước mũi tôi và như thế khoái cực. Ông bác sĩ không ở lại lâu, ông ấy tát nhẹ vào má tôi và ông ấy

nói với mẹ: “Hãy cho cháu ăn kiêng và nhất là để cháu nằm nghỉ ngơi.” Và ông ấy đi.

Mẹ nói với tôi, “Con nghe những gì bác sĩ nói rồi đấy nhé. Mẹ hy vọng con sẽ rất ngoan và rất vâng lời.” Tôi nói với mẹ rằng mẹ cứ yên tâm. Thật đấy, tôi rất yêu mẹ và tôi luôn vâng lời mẹ. Tốt hơn hết là như vậy, vì nếu không, thì sẽ lại sinh chuyện.

Tôi cầm một cuốn sách và tôi bắt đầu đọc, đây là một cuốn rất hay chỗ nào cũng có hình và nói về một con gấu nhỏ bị lạc trong rừng có đầy thợ săn. Tôi thích truyện về cao bồi hơn, nhưng mà dì Pulchérie, lần nào sinh nhật tôi cũng vậy toàn cho tôi truyện về những con gấu

nhỏ, những con thỏ nhỏ, và tất cả các loại con vật nhỏ khác. Dì chắc thích những con đó lắm, dì Pulchérie ấy.

Tôi đang đọc đến đoạn con sói độc ác sắp sửa ăn thịt con gấu nhỏ thì mẹ đi vào theo sau là thằng Alceste. Alceste nó là bạn tôi, cái thằng rất to béo và ăn luôn mồm. “Xem này, Nicolas, mẹ nói với tôi, bạn Alceste của con đến thăm đây, tốt bụng chưa nào! – Xin chào Alceste, tôi nói, mày đến chơi thì khoái phết.” Mẹ đang bắt đầu nói với tôi rằng mẹ đã bảo tôi không được nói “phết” rồi cơ mà, thì mẹ nhìn thấy cái hộp Alceste kẹp dưới cánh tay. “Cháu mang cái gì đây, Alceste?” mẹ hỏi. “Sô cô la ạ,” Alceste trả lời. Thế là mẹ nói với Alceste rằng

nó rất là tốt, nhưng mà mẹ không muốn nó cho tôi sô cô la bởi vì tôi phải ăn kiêng. Alceste nói với mẹ tôi rằng nó không nghĩ nó sẽ cho tôi sô sô la, rằng nó mang sô cô la là để cho chính nó ăn và rằng nếu mà tôi thèm ăn sô cô la, thì tôi cứ việc đi mà mua, không có lỗi thôi gì hết. Mẹ nhìn thẳng Alceste, hơi ngạc nhiên một tí, mẹ thở dài và rồi mẹ vừa đi ra vừa nói rằng chúng tôi hãy chơi cho ngoan.

Alceste ngồi cạnh giường tôi và nó nhìn tôi mà chẳng nói gì sất và mồm vẫn ăn sô sô la. Điều đó khiến tôi thèm kinh lên được. “Alceste, tôi nói, mày cho tao sô cô la đi? – Mày ốm cơ mà?” Alceste trả lời. “Alceste, mày tham ăn phết,” tôi

nói với nó. Alceste bảo cho tôi rằng không được phép nói “phết” và nó đút hai cục sô cô la vào mồm, thế là chúng tôi ầu ẩu.

Mẹ chạy đến và mẹ không hài lòng. Mẹ tách chúng tôi ra, mẹ mắng chúng tôi và rồi mẹ bảo thằng Alceste đi đi. Còn tôi, thấy thằng Alceste đi tôi rất bực mình, cả hai chúng tôi đang chơi vui như thế, nhưng tôi hiểu rằng tốt hơn hết là không gây chuyện với mẹ, trông mẹ thật sự có vẻ không đùa cợt tẹo nào. Alceste chìa tay bắt tay tôi, nó bảo tôi gặp lại sau nhé và nó đi. Tôi rất thích Alceste, đúng là một thằng bạn.

Còn mẹ, khi nhìn giường của tôi, mẹ bắt đầu kêu lên. Phải công nhận rằng

trong khi đánh nhau, Alceste và tôi, chúng tôi đã làm nát mấy cái xô cô la ở trên tấm đắp, với cả cũng dây lên bộ pyjama của tôi và lên cả tóc tôi nữa. Mẹ bảo tôi rang tôi thật quá thể không tài nào chấp nhận được và mẹ thay tấm đắp, mẹ đưa tôi đến phòng tắm, ở đó mẹ cạo tôi bằng miếng bọt biển và nước hoa Cologne và mẹ mặc cho tôi chiếc pyjama sạch, màu xanh có kẻ sọc. Sau đó mẹ lại để cho tôi nằm và mẹ bảo tôi đừng có mà làm phiền mẹ nữa. Tôi còn lại một mình và tôi lại đọc truyện, cái truyện nói về con gấu nhỏ ấy. Con sói gian ác kia, nó không ăn thịt được con gấu nhỏ, bởi vì có một thợ săn đã hạ nó, nhưng bây giờ lại có một con sư tử muốn ăn thịt con gấu

nhỏ và con gấu nhỏ thì không nhìn thấy sư tử, bởi vì nó đang ăn mật ong. Đọc thế, khiến tôi càng lúc càng thấy đói. Tôi muốn gọi mẹ lắm rồi, nhưng tôi không muốn mình bị ăn mắng, mẹ đã bảo tôi không được làm phiền mẹ, thế là tôi đứng dậy để đi xem có gì ngon trong tủ lạnh hay không.

Có hàng đông thứ ngon, ở trong tủ lạnh. Ở nhà tôi ăn uống thì phải biết. Tôi cầm trong tay một cái đùi gà, lạnh ơi là lạnh, thêm bánh ga tô phết kem này và một chai sữa nữa. “Nicolas!” tôi nghe thấy tiếng kêu ở ngay đằng sau. Tôi sợ quá và tôi buông hết cả ra. Đúng là mẹ đã đi vào bếp và mẹ không ngờ là tôi đang ở đó. Tôi khóc ngay, để phòng xa,

bởi vì mẹ có vẻ giận dữ hết sức. Thế là mẹ không nói gì cả, mẹ cạo tôi bằng miếng bọt biển và nước hoa Cologne và mẹ thay cho tôi pyjama, bởi vì cái mà tôi đang mặc đã bị bắn đầy những sữa và ga tô phết kem. Mẹ mặc cho tôi chiếc pyjama đỏ kẻ ca rô và mẹ đưa tôi đi nằm tập lự, bởi vì mẹ còn phải lau bếp.

Quay về nằm trên giường, tôi không muốn cầm lại quyển truyện có con gấu nhỏ mà tất cả lũ muốn ăn nữa. Tôi chán ngấy cái loại gấu khiến cho tôi đã làm những điều ngu ngốc kia rồi. Nhưng mà cứ ở yên chẳng làm gì như thế này thì chán chết, thế là, tôi quyết định vẽ. Tôi đi tìm tất cả những thứ tôi cần trong phòng làm việc của bố. Tôi không muốn

lấy những tờ giấy trắng đẹp có tên bố ở một góc, bởi vì thế thì tôi sẽ bị ăn mắng, tôi thích lấy những tờ đã được viết một mặt rồi và chắc chắn là không dung nữa. Tôi cũng lấy cái bút cũ của bố, cái này thì chả còn nguy cơ gì sất.

Nhanh, nhanh, nhanh, tôi trở về ngay phòng mình và tôi nằm bò ra. Tôi bắt đầu vẽ toàn thứ hay: những cái tàu chiến bắn bằng đại bác khiến máy bay trên trời nổ ù ù, những pháo đài có hàng đông người tấn công và hàng đông người khác vứt các thứ xuống đầu họ để ngăn họ tấn công. Vì tôi chẳng gay động tĩnh gì được một lúc lâu rồi nên mẹ đã tới xem có chuyện gì không. Mẹ lại bắt đầu kêu lên lần nữa. Cần phải nói rằng

cái bút của ông hơi bị ra mực nhiều, chính vì thế bố mới không dung nữa. Như thế rất tiện để vẽ các loại cháy nổ, song tôi cũng đã làm dây mực ra khắp cả, cả trên tấm đắp với cả ga trải giường.

Mẹ rất bực và mẹ cũng bực cả những tờ giấy mà tôi vẽ lên nữa, bởi vì hình như ở cái mặt viết chữ bên kia mặt vẽ tranh, đây toàn là những thứ quan trọng của bố.

— — — — —

MỘT PHEN CHƠI THỎA THÍCH

Chiều nay, trong lúc đi đến trường, tôi gặp Alceste cái thằng nói với tôi: “Hay là mình không đến trường?” Tôi nói với nó rằng không đến trường thì không hay đâu, rằng cô giáo sẽ không hài lòng, rằng bố tôi sẽ bảo tôi rằng cần phải học tập nếu người ta muốn thăng tiến trong đời và làm phi công, rằng điều đó sẽ làm mẹ tôi lo lắng và rằng nói dối là điều không tốt, Alceste trả lời tôi rằng chiều hôm nay chúng tôi sẽ học môn số học đấy, thế là tôi nói “thôi được” và chúng tôi không đi đến trường nữa.

Thay vì đi về phía trường, chúng tôi chạy vụt đi theo hướng khác, Alceste bắt đầu thở hổn hển và nó không tài nào theo kịp tôi. Cần phải nói với các bạn rằng Alceste là cái thằng rất to béo ăn luôn mồn, cho nên, dĩ nhiên là chạy thì rất khó cho nó, nhất là với tôi, tôi cực là đỉnh với món chạy bốn mươi mét, chính là chiều dài của sân trường. “Mau lên nào Alceste,” tôi nói. “Tao chịu thôi,” Alceste trả lời tôi, nó cứ phát ra hàng đồng tiếng “huych – huych” và rồi nó dừng lại. Vậy là tôi nói với nó rằng tốt hơn hết không được dừng ở đây, vì nếu không bố và mẹ chúng tôi có nguy cơ sẽ nhìn thấy chúng tôi và sẽ cấm chúng tôi không được ăn món trắng miệng và rồi

có cả các thanh tra nhà trường và họ sẽ nhốt chúng tôi vào tù và người ta sẽ cho chúng tôi ăn bánh mì với nước lã. Khi nó nghe điều đó, Alceste ấy, điều đó cho nó một nghị lực kinh khủng và nó bắt đầu chạy nhanh đến nỗi tôi không thể nào bắt kịp được nó.

Chúng tôi chạy xa lắm mới dừng lại, tới tận hiệu thực phẩm của ông Compani, cái ông rất hiền mà mẹ đã mua mút dâu tây ngon hết sảy vì không hề có hạt, chứ không phải như quả mơ. “Ồ đây thì không sao cả,” Alceste nói, và nó lôi bánh bích quy từ trong túi ra và nó bắt đầu ăn, bởi vì, nó bảo tôi, chạy sau khi ăn bữa trưa khiến cho nó bị đói.

“Mày sang ý ghê, Alceste à, tôi nói,

khi tao nghĩ đến chúng nó ở trường đang phải học số học, tao chỉ muốn phá lên cười! – Tao cũng thế.” Alceste nói và chúng tôi cùng cười. Khi chúng tôi cười xong, tôi hỏi Alceste chúng tôi sẽ làm gì. “Tao đâu biết được, Alceste nói, hay chúng mình đi xem phim.”Ồ ý đó, đấy cũng là một ý hay, nhưng chúng tôi lại chẳng có tiền. Lục túi ra, chúng tôi chỉ thấy dây, bi, hai cái dây chun, và cả vụn bánh. Vụn bánh thì chúng tôi không giữ lại, bởi vì chúng ở trong túi thăng Alceste và nó ăn chúng luôn. “Hừ, tôi nói, chả sao cả, kể cả không xem phim, thì khối đứa khác vẫn muốn ở cùng bọn mình! – Chứ sao! Alceste nói, xét cho cùng, tao cũng chẳng phải là thích đi

xem Sự trả thù của Cảnh sát trưởng lắm.
– Chứ sao! tôi nói, đây cũng chỉ là một bộ phim cao bồi thôi mà.” VÀ chúng tôi đi qua cửa rạp để xem áp phích. Cũng có cả phim hoạt hình nữa.

“Nếu chúng mình ra công viên, tôi nói, chúng mình có thể lấy giấy làm một quả bóng và chúng mình có thể chơi.” Alceste trả lời tôi rằng cái đó không hề tồi, nhưng mà ở công viên thì có bảo vệ, và rằng nếu ông ta nhìn thấy chúng tôi ông ta sẽ hỏi tại sao chúng tôi lại không ở trường và rằng ông ta sẽ tống chúng tôi vào tù và ông ta sẽ cho chúng tôi món bánh mì và nước lã. Chỉ nghĩ có vậy thôi đã khiến cho thằng Alceste thấy đói và nó rút ra từ trong cặp một cái bánh mì

kẹp pho mát. Chúng tôi tiếp tục bước đi trên phố và khi Alceste ăn xong cái bánh kẹp, nó bảo tôi: “Bọn kia ở trường, chúng nó chẳng sợ đâu! – Đúng vậy, tôi nói, và lại kiêu gì đi nữa, bây giờ mà đến cũng quá muộn rồi, mình sẽ bị phạt.”

Chúng tôi nhìn ngắm các tủ kính. Alceste giảng giải cho tôi cái tủ kính của cửa hàng thịt lợn ướp và rồi chúng tôi nhìn nhó đủ kiêu trước tủ kính cửa hàng nước hoa, cái chỗ có rất nhiều gương, nhưng chúng tôi đã đi ngay bởi vì chúng tôi nhận ra rằng mọi người trong cửa hàng cứ nhìn chúng tôi và họ có vẻ ngạc nhiên. Trong tủ kính cửa hàng có đồng hồ chúng tôi đã xem giờ và thấy vẫn còn quá sớm. “Chúa thật, tôi nói, chúng mình

vẫn còn khối thời gian chơi trước khi phải về nhà.” Bởi vì chúng tôi đi đã quá mệt, Alceste gợi ý tôi hãy đi ra bãi đất hoang, ở đó, không có ai sát và chúng tôi có thể ngồi bệt xuống đất. Chỗ đó rất hay, bãi đất hoang ấy, và chúng tôi bắt đầu đùa nghịch bằng cách ném đá vào cái hộp rỗng. Thế rồi chúng tôi chán ném đá, do đó, chúng tôi xuống và Alceste bắt đầu ăn cái bánh mì kẹp giăm bong, cái cuối cùng trong cặp của nó. “Ồ trường, thằng Alceste nói, bọn chúng nó chắc đang phải xơi bài tập. – Không phải, tôi nói, vào giờ này ấy à, thì đang ra chơi rồi. – Hừ, mày thích ra chơi lắm à?” Alceste hỏi tôi. “Hừ!” tôi trả lời nó và tôi bắt đầu khóc. Thật đấy, xét cho

cùng, ở đây đâu có hai ho gì, có mỗi hai móng, và chẳng làm gì được và bắt buộc phải đi nấp và tôi muốn đến trường là hoàn toàn có lý, kể cả phải làm bài tập, và nếu như tôi không gặp phải thằng Alceste, tôi bây giờ đã ra chơi rồi và tôi sẽ chơi bi và chơi trò cảnh sát bắt kẻ trộm và tôi chơi bi thì cực đỉnh. “Mày làm sao mà phải khóc lóc như vậy?” thằng Alceste hỏi tôi. “Chính tại mày mà tao không được chơi trò cảnh sát bắt kẻ trộm,” tôi nói với nó. Cái này khiến thằng Alceste không vừa ý. “Tao có bảo mày phải đi theo tao đâu, nó nói với tôi, thế rồi nếu mà mày từ chối không bỏ học, thế thì, tao cũng sẽ vẫn đến trường chứ, tất tần tật, toàn là lỗi của mày! – Thật thế

hử? tôi nói với Alceste, như bố vẫn nói với ông Blédurt, cái ông hàng xóm rất thích sinh sự với bố tôi. “Thật!” Alceste trả lời, giống như ông Blédurt trả lời bố tôi, và chúng tôi đánh nhau, như bố và ông Blédurt.

Khi chúng tôi đánh nhau xong, trời bắt đầu đổ mưa

Chúng tôi chạy vội ra khỏi bãi đất hoang, bởi vì ở đó chẳng có chỗ nào trú để không bị ướt và mẹ thì nói với tôi rằng mẹ không muốn tôi dầm nước mưa và tôi thì tôi gần như chưa bao giờ không nghe lời mẹ.

Alceste và tôi đi ra trú bên cạnh tủ kính cửa hàng đồng hồ. Trời mưa rất to và chúng tôi có hai móng trên phố, thật

chẳng hay ho gì mấy. chúng tôi cứ chờ như thế cho đến giờ đi về nhà.

Khi tôi về đến nhà, mẹ nói với tôi rằng người tôi cứ xanh nhợt hết cả và rằng tôi có vẻ thật mệt mỏi và rằng, nếu tôi muốn, ngày mai tôi có thể không cần đến trường, nhưng tôi từ chối tức thì và mẹ đã ngạc nhiên hết sức.

Bởi vì ngày mai, khi Alceste và tôi kể cho bọn bạn ở trường nghe chúng tôi đã chơi một phen thỏa thích như thế nào, bọn chúng nó sẽ phải ghen tị khủng khiếp.

TÔI ĐẾN CHƠI NHÀ AGNAN

Tôi muốn ra ngoài đi chơi với bạn bạn, nhưng mẹ bảo tôi rằng không được, rằng không có chuyện ấy, rằng mẹ không thích những đứa bạn mà tôi hay giao du, rằng chúng tôi lúc nào cũng giở trò bậy bạ, và rằng tôi đã được mời đến ăn quà chiều ở nhà Agnan, một bạn rất tử tế, rất có học và rằng tôi mà noi gương được thằng Agnan thì tốt.

Tôi chẳng muốn đến ăn quà chiều ở nhà thằng Agnan cũng như noi gương nó một tẹo nào. Agnan là thằng đứng đầu lớp, cục cưng của cô giáo, nó không phải là một đứa bạn tốt, nhưng chúng tôi không đánh nó được nhiều lắm, bởi vì nó

đeo kính. Tôi thích ra bể bơi với Alceste, Geoffroy, Eudes và những đứa khác, nhưng chẳng thể làm gì được, mẹ không có vẽ đùa cợt, và dù sao đi nữa, tôi cũng luôn nghe lời mẹ tôi, nhất là khi mẹ không có vẽ đùa cợt.

Mẹ tắm cho tôi, chải đầu cho tôi, mẹ bảo tôi mặc bộ quần áo màu xanh lính thủy, bộ mà có li ở quần dài, sơ mi trắng bần lựa và cà vạt đốm tròn. Tôi mặc như là đi dự đám cưới của chị Elvire vậy, cái lần mà tôi đã bị ôm sau bữa ăn.

“Đừng có sung sĩa lên như vậy chứ, mẹ bảo tôi, con sẽ lại chơi vui với Agnan cho mà xem!” và chúng tôi đi. Tôi rất sợ gặp phải bọn bạn. Chúng nó sẽ chế nhạo tôi nếu chúng thấy tôi mặc như thế

này.

Chính mẹ của Agnan ra mở cửa cho chúng tôi. “Cu cậu xinh chưa kia!” bà ấy nói, bà ấy ôm lấy tôi và rồi bà ấy gọi Agnan: “Agnan! Đến đây nhanh lên! Bạn Nicolas của con đến rồi!” Agnan đi đến, nó cũng ăn mặc rất kì, nó mặc một cái quần lửng bằng nhung, đi tất trắng và đôi xăng đen cứ bóng lên. Chúng tôi có vẻ như hai con rồi, nó và tôi.

Agnan không có vẻ hài lòng lắm khi thấy tôi, nó chìa tay cho tôi và tay nó nhớp nháp kinh. “Tôi xin giao cháu cho chị, mẹ nói, tôi hy vọng rằng cháu sẽ không nghịch ngợm gì lắm, tôi sẽ quay lại đón cháu lúc sáu giờ.” Mẹ của Agnan nói rằng bà ấy chắc chắn rằng chúng tôi

sẽ chơi vui và rằng tôi sẽ rất ngoan. Và mẹ đi, sau khi đã nhìn rồi như thể mẹ cũng hơi lo lắng một tí.

Chúng tôi ăn quà chiều. Khá là ngon, có sô cô la này, mứt này, bánh bít cốt này và chúng tôi không tí khuyê tay lên mặt bàn. Sau đó, mẹ Agnan bảo chúng tôi đi chơi tử tế ở trong phòng Agnan.

Trong phòng nó, Agnan bắt đầu cảnh báo tôi rằng tôi không được đánh lên mặt nó, bởi vì nó đeo kính và rằng nó sẽ kêu lên và rằng mẹ nó sẽ cho tôi vào tù. Tôi trả lời nó rằng tôi rất muốn đánh lên mặt nó, nhưng mà tôi đã hứa với mẹ tôi là tôi sẽ ngoan. Điều này khiến thằng Agnan hài lòng và nó bảo tôi rằng chúng ta chơi đi. Nó bắt đầu lôi ra hàng đồng sách địa

lý này, khoa học này, số học này, và nó gợi ý rằng chúng tôi cùng đọc và rằng chúng tôi sẽ làm bài tập để tiêu khiển. Nó bảo tôi rằng có những bài tập để tiêu khiển. Nó bảo tôi rằng có những bài hay cực với những vòi nước chảy vào trong bồn tắm liên thông và vừa mới đầy thì đã hết sạch nước.

Đó đúng là một ý hay và tôi bảo thằng Agnan là tôi có thể xem bồn tắm được không, rằng chúng ta sẽ chơi rất hay. Agnan nhìn tôi, nó tháo kính ra, và lau, và suy nghĩ một chút và rồi nó bảo tôi đi theo nó.

Trong phòng tắm, có một cái bồn tắm lớn, tôi nói với Agnan rằng chúng tôi có thể vận nước cho đầy bồn và chơi trò tàu

thủy. Agnan bảo tôi rằng nó chưa bao giờ nghĩ tới điều đó, nhưng đó cũng không phải là một ý tồi. Cái bồn tắm đầy lên rất nhanh, sát tận mép. Cần phải nói rằng chúng tôi đã nút nó lại. Nhưng rồi Agnan rất lúng túng bởi vì nó không có cái tàu thủy nào để chơi cả. Nó giải thích với tôi rằng nó có rất ít đồ chơi, rằng nó hầu như chỉ có những quyển sách. May thay, tôi thì lại biết gấp tàu thủy bằng giấy và chúng tôi đã xé những trang sách trong quyển sách số học. Dĩ nhiên chúng tôi chú ý hết sức, để cho Agnan sau đó có thể dán lại chúng vào sách của nó, bởi vì rất là xấu khi làm hại một cuốn sách, một cái cây hay một con vật.

Chúng tôi chơi rất vui. Agnan nhúng

tay vào nước để tạo song. Thật tiếc là nó lại không xắn tay áo sơ mi lên và nó cũng không tháo cái đồng hồ đeo tay mà nó có được từ kì thi lịch sử lần trước mà nó đứng thứ nhất và giờ thì cái đồng hồ cứ chỉ bốn giờ hai mươi và không chịu nhúc nhích nữa. Sau một hồi, tôi không biết là bao lâu với cái đồng hồ đã chết cứng này, chúng tôi chơi cũng đã chán thể rồi nước nôi đã lên lóng lánh cả và chúng tôi không muốn bày bừa quá đáng quá, nhất là khi trên nền nhà đã đầy những bùn, và đôi xăng đan của Agnan đã bớt bong lộn hơn trước.

Chúng tôi quay trở lại phòng Agnan, và nó cho tôi xem quả địa cầu. Đó là một quả cầu to bằng kim loại, trên đó người

ta vé biển và đất. Agnan giải thích cho tôi rằng đây là để học địa lý và các quốc gia đều ở trên đó cả. Cái đó thì tôi biết, ở trường có một quả địa cầu như vậy và cô giáo chỉ cho chúng tôi xem nó chạy như thế nào. Agnan nói với tôi rằng chúng tôi có thể tháo vít quả địa cầu ra, như thế nó sẽ giống như một quả bong to. Tôi tin rằng chính tôi có ý tưởng là lấy quả đó chơi, không phải là một ý hay lắm. Chúng tôi chơi trò tung quả địa cầu, nhưng Agnan phải tháo kính ra cho khỏi vỡ kính, và không có kính nó nhìn không rõ lắm, thế là, nó đỡ hụt khiến quả địa cầu đập cái sườn nước úc vào làm vỡ tan tám gương. Agnan đeo kính vào để xem chuyện gì xảy ra, và nó rất bực

mình. Chúng tôi để quả địa cầu vào chỗ cũ và chúng tôi quyết định phải cẩn thận nếu không các mẹ của chúng tôi có thể sẽ không được hài lòng lắm.

Chúng tôi bèn tìm thứ khác để chơi và Agnan nói với tôi rằng để nghiên cứu khoa học, bố nó đã tặng cho nó một trò chơi hóa học. Nó chỉ cho tôi xem đúng là rất lý thú. Đó là một cái bình to đầy những ống túyp, những cái chai tròn kì cục, những cái lọ nhỏ chứa đầy thứ có đủ mọi màu sắc, cũng có cả một cái bếp đun cồn, Agnan bảo tôi rằng với tất cả những cái này, người ta có thể làm những thí nghiệm rất bổ ích.

Agnan bắt đầu đổ một ít bột và chất lỏng vào những ống túyp và nó liền đổi

màu, nó trở thành đỏ hoặc xanh và, thỉnh thoảng, có cả một ít khói trắng. Đúng là bổ ích kinh thật! Tôi nói với Agnan rằng chúng ta phải làm thử những thí nghiệm bổ ích

hơn nữa và nó đồng ý. Chúng tôi lấy cái chai to nhất và chúng tôi đổ vào bên trong hết sạch cả bột và hết sạch cả chất lỏng, và sau đó, chúng tôi lấy cái bếp đun còn và chúng tôi đun cái chai. Đầu tiên, không tòi tẹo nào: nó bắt đầu sủi bọt và sau đó, là một đám khói cực đen. Điều rầy rà nhất là làn khói có mùi rất ghê và nó làm bắn mọi thứ. Chúng tôi đã phải dừng thí nghiệm khi cái chai phát nổ.

Agnan bắt đầu kêu lên là nó không

nhìn thấy gì nữa, nhưng, may thay, đó chỉ là mắt kính của nó bị đen sì hết. Trong khi nó lau kính, tôi đã mở cửa sổ ra, bởi vì khói làm chúng tôi bị ho. Trên thảm, đám bọt phát ra tiếng kỳ lạ, như nước sôi vậy, tường thì đen sì hết và chúng tôi cũng không được sạch sẽ mấy.

Thế rồi, mẹ của Agnan đi vào. Trong một lúc, bà ấy không nói năng gì, bà ấy mở to mắt và miệng và rồi bà ấy mới hét lên, bà ấy tháo kính của Agnan ra và bà ấy cho nó một cái tát, sau đó bà ấy cầm tay chúng tôi để dẫn chúng tôi ra phòng tắm để rửa ráy. Khi bà ấy nhìn thấy cái phòng tắm, nó không khiến bà ấy hài lòng lắm, mẹ của Agnan ấy.

Vì Agnan cứ giữ rịt lấy cái kính của

nó, bởi vì nó không muốn nhận thêm một cái tát nữa. Thế là, mẹ của Agnan vừa chạy đi vừa bảo tôi rằng bà ấy sẽ đi gọi điện thoại cho mẹ tôi đến đón tôi ngay lập tức và rằng bà ấy chưa bao giờ chứng kiến một chuyện tương tự thế này và rằng thật không thể nào mà tin nổi.

Mẹ tôi đến đón tôi rất nhanh và tôi rất vừa ý, bởi vì tôi bắt đầu thấy chán ở nhà Agnan, nhất là với bà mẹ có vẻ kích động kì lạ của nó. Mẹ vừa đưa tôi về nhà vừa nói mãi nói mãi rằng tôi có thể tự hào về tôi lắm đấy và rằng tôi nay, món tráng miệng thì tôi cứ nghỉ khỏe. Tôi phải công nhận rằng việc này thì cũng khá đúng, bởi vì với Agnan, chúng tôi đã làm đủ thứ bậy bạ. Nhưng tóm lại, mẹ

lúc nào cũng vậy, rất có lý: tôi đã chơi rất khoái với thằng Agnan. Tôi sẵn sàng lại đến chơi với nó, nhưng bây giờ, hình như là mẹ của Agnan không muốn nó giao du với tôi.

Dù sao tôi cũng mong rằng các bà mẹ rớt cuộc cũng biết mình muốn gì, chúng tôi biết giao du với ai nữa đây!

ÔNG BORDENAVE KHÔNG THÍCH TRỜI NẮNG

Tôi không hiểu nổi ông Bordenave khi ông ấy nói rằng ngày đẹp trời thì ông ấy không thích.

Thật đấy chứ lì, trời mưa thì chán phèo. Dĩ nhiên chúng tôi vẫn chơi vui khi trời mưa. Chúng tôi có thể cứ thế đi trong dòng nước, chúng tôi có thể ngửa đầu lên và mở mồm ra nuốt nước mưa và ở nhà thì cũng hay, bởi vì sẽ rất là ấm và chúng tôi chơi tàu hỏa chạy điện và mẹ sẽ làm bánh ga tô sô cô la. Tuy nhiên, khi trời mưa, ở trường sẽ không có ra chơi, bởi vì người ta không cho chúng tôi chạy xuống sân. Chính vì

thế mà tôi không thể hiểu nổi ông Bordenave, bởi vì ngày đẹp trời thì chính ông ấy cũng có lợi chứ, ông ấy là giám thị trông nom chúng tôi lúc ra chơi kia mà.

Như hôm nay chẳng hạn, trời đẹp ời là đẹp, có hàng đông nắng và chúng tôi có một giờ ra chơi kinh khủng, nhất là suốt ba ngày nay trời lúc nào cũng mưa và chúng tôi cứ phải ngồi trong lớp. chúng tôi xếp thành hàng xuống sân, như mỗi giờ ra chơi và ông Bordenave nói với chúng tôi: “Giải tán”, và chúng tôi bắt đầu cười đùa. “Bọn mình chơi cảnh sát bắt kẻ trộm!” Rufus cái thằng có bố làm cảnh sát kêu lên. “Mày chỉ làm bọn tao bức mình, Eudes

nói, chúng ta chơi đá bóng.” Và chúng nó đánh nhau. Eudes khỏe cực và nó rất thích đâm vào mũi bọn bạn, và vì Rufus cũng là một đứa bạn nên Eudes đâm cho nó một phát vào mũi. Rufus hơi bị bất ngờ, thế là, nó lùi lại và nó đụng phải thằng Alceste đang ăn một cái bánh mì kẹp mứt và cái bánh mì kẹp rơi xuống đất và Alceste bắt đầu kêu ầm lên. Ông Bordenave chạy vội đến, ông tách Eudes và Rufus ra và ông phạt chúng phải đứng một chỗ.

“Thế còn bánh mì kẹp của em, Alceste chắt vẩn, thì ai sẽ phải đền đây? – Em cũng muốn đứng phạt hả?” ông Bordenave trả lời. “Không, em muốn cái bánh mì kẹp mứt kia,” Alceste nói. Ông

Bordenave đỏ lừ hết cả người lên, và ông ấy bắt đầu thở phì qua đằng mũi, như những khi ông ấy nổi giận, nhưng ông ấy không thể tiếp tục đối đáp với Alceste được, bởi vì Maixent và Joachim đang đánh nhau. “Trả bi cho tao ngay, mày ăn gian!” Joachim kêu lên và nó kéo cà vạt của Maixent và Maixent tát nó lia lịa. “Có chuyện gì vậy?” ông Bordenave hỏi. “Joachim nó không thích bị thua, cho nên nó mới gào lên, nếu thầy muốn, em có thể đâm cho nó một phát vào mũi,” thằng Eudes đang sán lại gần để xem, nói. Ông Bordenave nhìn Eudes rất ngạc nhiên: “Tôi tưởng cậu đang phải đứng phạt cơ mà?” ông ấy nói. “À, vâng, đúng thế ạ,” Eudes nói, và nó quay trở về chỗ

phạt đứng, trong khi đó Maixent đã đổ lù hết cả người lên, bởi vì Joachim cứ không nhả cà vạt ra, và ông Bordenave đã bắt cả hai đứa phải đứng phạt, cùng luôn mấy thằng kia.

“Thế còn cái bánh mì kẹp mứt của em thì sao ạ?” Alceste hỏi, nó đang ăn một cái bánh mì kẹp mứt. “Nhưng em đang ăn một cái đấy thôi!” ông Bordenave nói. “Làm gì có chuyện đó, Alveste kêu lên, em mang bốn cái bánh mì kẹp để ra chơi ăn và em muốn ăn bốn cái bánh mì kẹp!” Ông Bordenave không có thời gian để nổi nóng, bởi vì ông ấy bị quả bóng đập vào đầu đánh bộp! “Ai vừa làm thế?” ông Bordenave vừa kêu lên vừa lấy tay đợ trán. “Nicolas đấy ạ, thưa thầy, em

thấy rõ!” Agnan nói. Agnan, đây là thằng đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, chúng tôi không thích nó lắm, đó là thằng mách lẻo xấu xa nhưng nó lại đeo kính và chúng tôi không phải lúc nào muốn đập nó cũng đập được. “Đồ mách lẻo xấu xa, tôi kêu lên, nếu mày không đeo kính, tao sẽ cho mày một phát!” Agnan bắt đầu vừa khóc lóc vừa nói rằng nó thật bất hạnh và rằng nó sẽ tự sát và rồi nó lăn đùng ra đất. Ông Bordenave hỏi tôi rằng có đúng tôi đã ném quả bóng không và tôi trả lời ông ấy rằng đúng, rằng chúng tôi chơi săn bóng và rằng tôi ném hụt thằng Clotaire, và rằng đó không phải lỗi của tôi, bởi vì tôi không muốn săn ông Bordenave. “ Tôi không muốn

các cậu chơi những trò bạo lực này! Tôi tịch thu quả bóng! Còn cậu, cậu bị đứng phạt!” ông Bordenave bảo tôi. Tôi nói với ông ấy rằng như thế quá là bất công. Còn thằng Agnan thì chế nhạo tôi: “tức, tức, điên,” và nó có vẻ khoái chí hết sức rồi nó bỏ đi với quyển sách. Agnan không chơi trong giờ ra chơi, nó mang theo một quyển sách và nó ôn lại bài. Agnan đúng là một thằng điên!

“Thế nào đây ạ, cái bánh mì kẹp mứt của em thì giải quyết thế nào ạ? Alceste hỏi. Em đã ăn đến cái bánh mì kẹp thứ ba rồi, sắp hết giò ra chơi rồi và em vẫn bị thiếu một cái bánh kẹp nữa, em báo cho thầy biết thế.” Ông Bordenave sắp sửa trả lời nó, nhưng ông ấy đã không

thể, thật là đáng tiếc, vì điều ông ấy sắp nói với Alceste có vẻ rất hay. Ông ấy đã không thể trả lời, bởi vì thằng Agnan đã lăn đùng ra đất và nó kêu lên những tiếng khủng khiếp. “Còn gì nữa đây?” ông Bordenave hỏi. “thằng Geoffroy ạ! Nó đẩy em! Kính của em! Em chết đây!” thằng Agnan nói y như là trong một phim mà tôi đã xem, bộ phim có những người bị kẹt ở trong một cái tài ngầm không thể lên được và mọi người cuống cuống chạy trốn, nhưng cái tàu ngầm đã bị hỏng. “Không phải, thưa thầy, không phải Geoffroy đâu ạ, Agnan nó tự ngã đấy, nó đứng không vững đấy à,” Eudes nói. “Mày chớ vào làm gì? Geoffroy hỏi, có ai khiến mày đâu, chính tao đẩy nó đấy,

thì sao nào?” Ông Bordenave bắt đầu quát lên để cho Eudes về chỗ đứng phạt và ông ấy bảo thằng Geoffroy đi cùng luôn. Thế rồi ông ấy đỡ thằng Agnan bị chảy máu mũi và khóc lóc lên và ông ấy dẫn nó vào trạm xá, theo sau là thằng Alceste vẫn nói về cái bánh mì kẹp mứt của nó.

Còn chúng tôi thì quyết định đá bóng. Điều rầy rà là bọn lớp lớn cũng đá bóng trong sân và với bọn lớp lớn thì chúng tôi không hòa hợp cho lắm và chúng tôi đánh nhau thường xuyên. Và khi ở trong sân, có hai quả bóng và hai đội bóng đã lẫn lộn với nhau, điều đó chẳng thể tránh được. “Bỏ quả bóng ấy ra, thằng nhãi bẩn thỉu kia, một đứa lớn nói với Rufus,

nó là của bọn tao! – Không đúng!” Rufus kêu lên, và đúng là điều đó không hề đúng. Và một thằng lớn đã ghi một bàn bằng quả bóng của bọn nhỏ và thằng lớn đó đã tát Rufus và Rufus đã đá một phát và chân của thằng lớn đó. Đánh nhau với bọn lớp lớn toàn như thế hết, bọn nó tát chúng tôi, chúng tôi thì đá vào chân bọn nó. Và chúng tôi lao vào và tát cả cùng ầu đả và mọi thứ cứ âm ỉ hết cả lên. Và, tuy âm ỉ đến thế, chúng tôi vẫn lắng nghe thấy tiếng kêu của ông Bordenave vừa từ trạm xá ra cùng với Agnan và Alceste, “Xem kìa, Agnan nói, chúng nó không đúng phạt nữa!” Ông Bordenave vó vể giận dữ thật sự và ông ấy lao về phía chúng tôi, nhưng ông ấy không tới nơi,

bởi vì ông ấy đã trượt vào cái bánh kẹp mứt của Alceste và ông ấy ngã oạch. “Hoan hô, Alceste nói, trúng rồi, đâm trúng vào cái bánh mì kẹp mứt của tao rồi!”

Ông Bordenave đứng dậy, và ông ấy phúi quần dài và ông ấy bị dây dây mứt ra tay. Chúng tôi lại bắt đầu ẩu đả và đây thật là một buổi ra chơi kinh khủng, nhưng ông Bordenave đã nhìn đồng hồ và ông ấy đã khập khiễng đi ra bấm chuông. Đã hết giờ ra chơi.

Trong khi chúng tôi xếp hàng, thầy Nước Lèo đã tới. Thầy Nước Lèo là một giám thị khác, mà chúng tôi gọi thế bởi vì thầy ấy lúc nào cũng nói: “Hãy nhìn vào mắt tôi đây”, và trong nước lèo thì

có toàn mắt là mắt, nên người ta gọi thầy là Nước Lèo. Chính bọn lớp lớn đã phát hiện ra.

“Thế nào ông bạn già Bordenave, thầy Nước Lèo nói, mọi chuyện xảy ra không quá tệ chứ? – À, như thường thôi, ông Bordenave trả lời, anh còn muốn gì nữa, tôi ấy à, tôi chỉ cầu mong sao cho trời mưa, buổi sáng mỗi khi thức dậy mà tôi thấy trời đẹp thì tôi thật sự tuyệt vọng!”

Không, thật đấy, tôi thật không thể hiểu nổi ông Bordenave khi ông ấy nói rằng ông ấy không thích trời nắng.

TÔI BỎ NHÀ RA ĐI

Tôi bỏ nhà ra đi! Tôi đang chơi ở trong phòng khách và tôi đang ngoan ơì là ngoan, thế rồi, chỉ vì việc rất đơn giản là tôi làm đổ lọ mực lên cái thảm mới, mẹ đã tới và mẹ quát tôi. Thế là tôi bắt đầu khóc và tôi bảo mẹ rằng tôi sẽ bỏ đi và rằng mọi người sẽ tha hồ mà hối hận và mẹ nói:”cứ lẳng nhăng thế này đến muộn mất thôi, tôi còn phải đi chợ đây!, và mẹ đi mất.

Tôi lên phòng tôi để lấy những thứ tôi cần để bỏ nhà ra đi. Tôi lấy cái cặp của tôi và tôi bỏ vào trong đó cái ô tô nhỏ màu đỏ mà cô Eulogie đã cho tôi, cái đầu máy của cái tàu hỏa nhỏ vận dây cót,

với một to hàng hóa, toa duy nhất còn lại, những toa khác đều vỡ cả, và một miếng sô cô la mà tôi giữ lại từ bữa quà chiều. Tôi lấy ống tiết kiệm tiền, ai mà biết được, tôi có thể cần phải dung đến tiền, và tôi ra đi.

Thật may là mẹ đã không có ở đó, mẹ chắc chắn sẽ cấm tôi bỏ nhà ra đi. Ra đến ngoài phố, tôi bắt đầu chạy. Mẹ và bố sẽ phải đau khổ lắm, tôi sẽ trở lại mãi về sau này, khi mà bọn họ đã rất già, như bà ngoại vậy, và tôi sẽ rất giàu, tôi sẽ có một cái máy bay to, một cái ô tô to và một cái thảm của riêng tôi, mà tôi có thể đồ mực ra thoải mái và bọn họ sẽ hài lòng kinh khủng khi được gặp tôi. Cứ thế, mãi chạy, tôi đã đến trước cửa nhà

Alceste, Alceste là thằng bạn tôi, cai
thằng rất to béo và ăn luôn mồm, tôi có
thể đã nói về nó với các bạn rồi đây.
Alceste đang ngồi trước cửa nhà nó, nó
đang ăn bánh mì tầm gia vị. “Mày đi đâu
thế?” Alceste vừa hỏi tôi vừa ngoạm
miếng tương bánh mì tầm gia vị. Tôi giải
thích cho nó là tôi bỏ nhà tôi đi và tôi
hỏi nó xem nó có muốn đi cùng với tôi
không. “Khi bọn mình quay về, sau hàng
đồng năm nữa, tôi nói với nó, bọn mình
sẽ rất giàu, có máy bay này, ô tô này và
bố mẹ bọn mình sẽ sướng khủng khiếp
khi gặp bọn mình, và bọn họ sẽ không
bao giờ quát mắng bọn mình nữa.”
Nhưng Alceste nó không muốn đi. “Mày
có hơi bị điên không đây, nó nói với tôi,

mẹ tao tôi nay làm món dưa bắp cải, với cả mỡ lá và xúc xích, tao không thể đi được.” Thế là tôi tạm biệt Alceste và nó giơ cái bàn tay không cầm gì của nó lên vậy, tay kia thì đang bận đứt bánh mì tẩm gia vị vào mồm.

Tôi ngoặt vào góc phố và tôi dung lại một tí, bởi vì thằng Alceste khiến tôi thấy đói và tôi chén miếng sô cô la của tôi, nó sẽ cho tôi thêm sức mạnh để viễn du. Tôi muốn đi thật xa, rất xa, tới nơi mà bố mẹ sẽ không tìm được tôi, tới Trung Quốc hoặc tới Arcachon nơi chúng tôi đã đến nghỉ hè vào năm ngoái và chỗ đó các nhà tôi xa ời là xa, có biển và có hàu.

Nhưng, để đi thật xa thì phải mua ô tô

hoặc một cái máy bay. Tôi ngồi xuống mép vỉa hè và tôi đập vỡ ống tiết kiệm và tôi đếm các đồng xu. Để mua ô tô và máy bay, thì cần phải công nhận là không đủ, thế là tôi đi tới một cửa hàng bánh ngọt và tôi mua cho mình một cái bánh kem mặt láng sô cô la ngon thật sự.

Khi tôi ăn xong cái bánh kem, tôi quyết định tiếp tục cất bước, thế này thì phải lâu đấy, nhưng bởi vì tôi không phải đi về nhà cũng không phải đi đến trường, tôi có đầy thời gian. A tôi vẫn còn chưa nghĩ đến trường học và tôi nhủ rằng ngày mai, cô giáo, ở giữa lớp, sẽ nói: “Nicolas tội nghiệp đã ra đi một thân một mình, một thân một mình và đi rất xa, em ấy sẽ trở về rất giàu, với một cái

ô tô và một cái máy bay” và tất cả mọi người sẽ nói về tôi và lo lắng cho tôi và cái thằng Alceste sẽ hối tiếc là đã không đi cùng tôi. Chuyện đó sẽ hết sảy kinh khủng.

Tôi tiếp tục bước đi, nhưng tôi bắt đầu thấy mệt, và rồi, không thể nào đi nhanh được nữa, cần phải nói rằng tôi chẳng có được đôi chân to, không như thằng Maixent bạn tôi, nhưng tôi không thể hỏi thằng Maixent cho tôi mượn chân của nó được. A, cái này khiến tôi nảy ra một ý: tôi có thể hỏi một đứa bạn để mượn xe đạp của nó. Đúng lúc tôi đang qua trước nhà thằng Clotaire. Clotaire có một cái xe đạp hết sảy, vàng ươm và bóng lộn. Có điều rắc rối là Clotaire nó

không thích cho mượn đồ.

Tôi bấm chuông cửa nhà Clotaire và chính nó ra mở cửa. “Ừa, nó nói, Nicolas! Mà cần gì? – Xe đạp của mày,” tôi nói với nó, thế là Clotaire đóng cửa lại. Tôi lại bấm chuông nữa và bởi vì Clotaire không mở ra, tôi cứ gí ngón tay vào nút bấm của cái chuông. Trong nhà, tôi nghe tiếng mẹ Clotaire hét lên: “Clotaire! Đi ra mở cửa ngay!” Và Clotaire ra mở cửa nhưng nó không có vẻ hài lòng lắm khi thấy tôi vẫn ở đó. “Tao cần cái xe đạp của mày, Clotaire, tôi nói với nó. Tao bỏ nhà ra đi và bố tao và mẹ tao sẽ đau khổ lắm và tao sẽ quay trở về sau hàng đống năm nữa và tao sẽ cực giàu với một cái ô tô và một cái máy

bay.” Clotaire trả lời tôi rằng hãy đến gặp nó lúc nào tôi quay trở về, khi tôi đã cực giàu, lúc ấy, nó sẽ cho tôi mượn xe đạp. Thế thì chẳng ăn thua gì mấy, cái điều thằng Clotaire nói với tôi ấy, nhưng tôi nghĩ rằng chắc tôi phải kiếm tiền thôi; có tiền tôi sẽ mua được cái xe đạp của thằng Clotaire, Clotaire rất thích tiền.

Tôi tự hỏi không biết kiếm tiền bằng cách nào đây. Làm việc ư, không thể được, vì hôm nay là thứ Năm. Thế là tôi nghĩ rằng tôi có thể bán những đồ chơi tôi có trong cặp: ô tô của cô Eulogie và đầu máy tàu hỏa với một cái toa chở hàng, cái toa duy nhất còn lại bởi vì những toa khác bị vỡ hết. Ở bên kia đường tôi nhìn thấy một cửa hàng đồ

chơi, tôi tự nhủ, ở kia, người ta có thể quan tâm đến ô tô và tàu hỏa của tôi.

Tôi bước vào cửa hàng và một ông rất tốt nỡ nụ cười rất to với tôi và ông ấy nói: “cháu muốn mua cái gì, hả chàng trai trẻ của tôi? Bi nhé? Bóng nhé?” Tôi nói với ông ấy rằng tôi không muốn mua bất cứ cái gì cả, rằng tôi muốn bán đồ chơi và tôi mở cặp ra và tôi đặt cái ô tô và cái tàu hỏa xuống đất, phía trước quầy. Cái ông rất tốt cúi người xuống, ông ấy nhìn, ông ấy có vẻ ngạc nhiên và ông ấy nói: “Ồ, cháu bé ơi, bác đâu có mua đồ chơi, bác bán chúng mà.” Vậy là tôi hỏi ông ấy thế những đồ chơi ông ấy bán thì ông ấy tìm thấy ở đâu, tôi rất quan tâm tới điều đó. “Nhưng, nhưng,

nhưng, ông ấy trả lời, bác không tìm thấy chúng, bác mua chúng mà. – Vậy thì hãy mua đồ chơi của cháu đi,” tôi nói với ông ấy. “Nhưng, nhưng, nhưng, ông ấy lặp lại lần nữa, cháu không hiểu đâu, bác mua đồ chơi, nhưng không phải của cháu, cháu thì bác chỉ bán thôi, bác mua chúng ở chỗ nhà sản xuất còn cháu... Có nghĩa là...” Ông ấy dừng lại và rồi ông ấy nói: “Khi nào cháu lớn lên, cháu sẽ hiểu.” Nhưng điều ông ấy không hiểu là khi mà tôi đã lớn lên rồi, tôi sẽ không cần tiền nữa, bởi vì tôi sẽ rất giàu, với một ô tô và một máy bay. Tôi bắt đầu khóc lóc. Ông kia thấy bức mình quá, thế là, ông ấy tìm đằng sau quầy và ông ấy đưa cho tôi một cái ô tô nhỏ và rồi ông ấy bảo tôi đi

đi bởi vì đã muộn rồi, rằng ông ấy phải đóng cửa hàng và rằng tiếp những khách hàng như tôi sau cả ngày làm việc sao mà nó nhọc đến thế. Tôi ra khỏi cửa hàng với một cái tàu hỏa nhỏ và hai cái ô tô, tôi hài lòng kinh khủng. Đúng là muộn thật rồi, trời bắt đầu tối và không còn ai trên đường phố cả, tôi bắt đầu chạy. Khi tôi về đến nhà, mẹ đã quát tôi bởi vì tôi về muộn bữa tối.

Đã như thế thì cứ như vậy, thật đấy: ngày mai tôi sẽ bỏ nhà ra đi. Bố và mẹ sẽ tha hồ đau khổ và tôi sẽ chỉ quay về sau hàng đồng năm nữa, tôi sẽ giàu, và tôi sẽ có một cái ô tô và một cái máy bay!

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook -](#)

www.dtv-ebook.com để tải thêm nhiều eBook
hơn nữa.